

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 02/2006**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 08.04.2009. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, свима.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,
- пуномоћник оштећених Наташа Кандић,
- оптужени Митровић Радослав, Репановић Радојко, Јовановић Ненад, Чукарић Слађан, Нишавић Милорад, Петковић Мирослав и Петковић Зоран,
- браниоци оптужених, адвокат Мирјана Несторовић, адвокат Ненад Војиновић, адвокат Вељко Ђурђић, адвокат Ђорђе Дозет, адвокат Татомир Лековић, Горан Фолић и Милан Бирман.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

НАСТАВАК ЗАВРШНИХ РЕЧИ

Бранилац опт. Петковић Мирослава, адв. Горан Фолић

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ:

Цењени суде, поштовани тужиоче, пуномоћнице оштећених, моја завршна реч ће бити кратка и сажета. Таква је била и одбрана мог брањеника у овом сложеном кривичном предмету, а имајући у виду и то да су браниоци пре мене, свако на свој начин,

завршне речи, додуше само делимично, описали ситуацију на Косову и Метохији, али само тих дана, али не и ранијих година.

Прво бих навео да ми је жао због страдања свих невиних цивила на Косову и Метохији, а пре свега, оних који су несвесно и без своје воље били жртвовани од стране терориста, а сада лидера. Међутим, улога моја као браниоца у овој кривичној ствари своди се на то да суду прво укажем на чињеницу, а то је да је мој брањеник Петковић Мирослав признао да је био присутан све време када се десило убиство породице Бериша у Сувој Реци. На тај начин допринео да се утврди права истина о страдању породице Бериша, што говори о његовом карактеру.

Поред изнете одбране мог брањеника, сада бих само хтео да укажем на неке од чињеница које се провлаче кроз овај предмет од самог предкривичног поступка, па преко истраге до сада, а то је да су многи искази саслушаних сведока прорачунати на избегавање кривичне одговорности своје или других лица, док су неки изнуђени, тако да је веома мали број сведока рекао праву истину о догађају који се, нажалост, десио у Сувој Реци. Већ из саме одбране, једини је као оптужени, Петковић Мирослав признао да је 26.03.1999. године био у Сувој Реци и био сведок свих збивања на рештанском путу код беле куће и код пицерије «Калабрија» у Тржном центру, али своју улогу описује као поданичку, каква је била и улога сведока «А» у односу на праве организаторе и извршиоце ових убистава.

Пропуста и грешака је било у предкривичном поступку, због чега је на оптуженичку клупу сео и мој брањеник, а не неко од правих извршиоца, међу којима има и оних којих више нема међу живима, а спомињу се у предмету, па се сав терет овог злочина не може приписати живима.

Можда се ово неке неће свидети, али морам указати да искази који су узети у предкривичном поступку од одређених сведока, узети су уз одређена обећања или путем уцене. Сви саслушани.

НАТАША КАНДИЋ: Мало спорије због превода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Фолићу, да ли можете спорије?

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ:

Трудићу се. Сви саслушани сведоци, а није их било мало, дали су неку своју слику овог догађаја, неки непосредним опажањем, неки на основу прича, а неки су је створили под утицајем других лица или организација. Нећу цитирати исказе сведока, али ћу се осврнути на поједине.

Из исказа сведока «А» и одбране мог брањеника, неспорно да је мој брањеник отишао иза беле куће или куће ОЕБС-а и тамо пружао обезбеђење редовном саставу полиције, па није логично да у време бежања чланова породице Бериша исте је могао да усмерава куда ће ићи, нити је могао да пуца на њих, јер није могао бити у исто време на два места, тако да је исказ сведока Ђорђевић Новице не може се узети као истинит, јер и сам у једној од изјава наводи да није могао да препозна лице које је одвело покојног Јашара иза бензинске пумпе у правцу Тржног центра и то да ли је било у униформи или цивилу. А при том имајући у виду да је пумпа два пута ближа од беле куће, па се поставља питање, кога је видео испред беле куће, тако да је његов исказ исконструисан, неуубедљив, а по исказу Милојевића, и срачунат.

Из исказа сведока «А», а према његовом статусу, тужилац очигледно верује, не стоје наводи из оптужнице и прецизиране оптужнице, да су оптужени Петковић Мирослав и сада покојни Тановић Радован тешко телесно повредили Бериша Неџмедина и његову супругу Лирију, јер сведок «А» наводи да је све време Петковић Мирослав био са њим, а не са покојним Тановићем.

Искази сведока «Б» и «Ц» који су били код пицерије «Калабрија»; односно свих сведока који су износили лешеве, су се мењали и сви су различито и међусобно контрадикторни. Додуше, у неким се деловима и слажу, а то је да је испред пицерије било и других полицајаца, које они нису познавали, па је сходно њиховим измењеним исказима, и тужилац морао мењати оптужницу.

Сведок «А» који је све време био са оптуженим Петковић Мирославом, за разлику од других сведока, свој исказ отпочетка није мењао, бар што се тиче мог брањеника и никада није изјавио да је Мики Петковић бацио бомбе у пицерију, нити да је након бачених бомби и рафално пуцао у цивиле и вршио проверу лица која су била у пицерији.

И сам исказ сведока Велибора Вељковића који је дао суду 08.11.2006. године, иако доста контрадикторан, не спомиње

Мирослава Петковића као убицу цивила која су давала знакове живота у пицерији, већ неке особе које он не зна и не познаје, иако на крају исказа који је дао, изјављује да су његови искази дати без његове воље и да је он само потврдио оно што су други пре њега рекли.

Анализом чињеничног стања може се утврдити из изјава самих сведока који су били ангажовани на изношењу тела из пицерије, да оптуженог Петковић Мирослава нико није видео да је било које лице убио, с тим што он не спори да је ушао по налогу доктора Бобана Вуксановића у пицерију и испалио два, три метка појединачно у зид, а не у лица која су тамо беживотно лежала, јер је био у изнуђеној ситуацији. У изјави сведока очевидаца он није био сам када је ушао у пицерију, већ је са њим ушао непознати полицајац, али се не могу изјаснити да ли је он уопште и пуцао.

Што се тиче исказа сведока Албанаца, осим оштећене Ширете и доктора Агрона Берише, по мени и мом брањенику, исти су срачунати и претходно научени и добро припремљени, па не представљају у том случају њихов приказ стварног дешавања тога дана, већ преносе мишљења других лица која можда и нису била присутна овом страдању. Наиме, сви сведоци албанске националности као непосредне извршиоце означавају поименично само полицајце који су из Суве Реке, јер једино њих и познају. Сведок оштећена Ширета Бериша и пар сведока у свом исказу наводе да је било више полицајаца које не познаје и да су их ти полицајци утерали у пицерију и да том приликом међу њима није било никога од оптужених из Суве Реке, али да Мики, по њеном исказу, зна ко је то учинио.

Убиство породице Бериша не може се приписати мом брањенику јер је припадао резервном саставу полиције, чије је било задужење да заједно са сведоком «А» обезбеђује активни састав полиције и увиђајне екипе и при томе није могао знати ни претпоставити да ће бити сведок убиства читаве једне породице. У свему томе, он је био један послушни резервиста и нажалост очевидац страдања његових суграђана.

Све одлучне чињенице указују на то да мој брањеник никога није убио спорног дана у Сувој Реци, ни пре ни после овог догађаја, па предлажем да га суд ослободи кривичне одговорности.

Најзад, сматрам да не стоје више разлози за његово задржавање, а нарочито имајући у виду време проведено у притвору, па предлажем укидање притвора мом брањенику.

Не могу а да не споменем активно учешће госпође Наташе Кандић у свим предметима који се воде против Срба и у овом, који бих назвао «бела кућа», али се питам, да ли ће смети и штети овако активно учествовати и у предмету «жутих кућа», јер колико знам, нико осим нас, нема пандам Наташи Кандић. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Бранилац опт. Петковић Зорана, адв. Милан Бирман

АДВ. МИЛАН БИРМАН:

Поштовани суде, у потпуности оспоравам чињеничне и правне наводе измењене оптужнице тужиоца за ратне злочине, КТРЗ 5/05 од 03. марта 2009. године који се односе на окривљеног Зорана Петковића.

Наиме, отпочетка овог поступка показало се као важним једно питање, на коме је одбрана инсистирала од самог почетка, а то је где је окривљени Зоран Петковић био ангажован за време НАТО бомбардовања, значи где је био његов ратни распоред и где је он био мобилисан. Конкретно, шта је Зоран Петковић и у којој јединици, ако је у некој био, био 26. марта 1999. године као времена када му се кривично дело ставља на терет.

Иако су у предкривичном поступку радње предузимали не само органи откривања кривичних дела, него су радње предузимали и заменик тужиоца за ратне злочине, предузимао је и истражни судија, сматрам да после оне грађе коју су прикупили, једноставно није могло остати непознато тужиоцу за ратне злочине на којим местима, тј. где је био ангажован окривљени Зоран Петковић. Међутим, без обзира на то вољом тужиоца за ратне злочине, у захтеву за спровођење истраге окривљени Зоран Петковић се означава као припадник резервног састава полиције Сува Река. Након спроведене истраге по протеклу шест месеци, детаљних радњи које су спроведене, подизањем оптужнице 25.04.2006. године, Зоран Петковић се мало означава као припадник територијалне одбране, а у другом делу оптужнице, зависно од конструкције оптужнице, као припадник резервног

састава полиције. Коначно овом измењеном оптужницом, тужилац исправно означава где је и у којој јединици био окривљени Зоран Петковић, значи да је био у територијалној одбрани. Зашто то говорим и зашто то наглашавам? Зато што изузев измењеног статуса окривљеног Зорана Петковића и навођења да више није припадник резервног састава полиције Сува Река него припадник територијалне одбране, ништа у оптужници у том делу односа наредбе према извршењу, није учињено. Окривљеном Зорану Петковићу ставља се на терет да је поступајући свесно и вољно у извршењу, да је поступао свесно и вољно у извршењу примљене наредбе. Оптужница на страни 2 под а) када говори о радњама Радослава Митровића, ниједном речју не спомиње да је наредба за коју тужилац тврди да је постојала, упућена Зорану Петковићу и другим непознатим припадницима територијалне одбране. На страни б), на страни 3 под б) када оптужница говори о радњама које се стављају на терет Репановићу и Јовановићу, ниједне речи нема о томе, да ли је од ових лица наредба упућена Зорану Петковићу и другим неидентификованим припадницима територијалне одбране. Тужилац је то што у оптужници недостаје, претпостављам да је и њему то јасно, покушао да истакне у својој завршној речи. Ако се добро сећам, тужилац је устврдио да је територијална одбрана елеменат борбеног састава 37. одреда. Чак и не само то, тужилац је устврдио да је и цивилна заштита Суве Реке део борбеног састава 37. одреда. Он то мора да учини, због ове мањкавости. Да ли је то логично, да ли је уопште то могуће, то ћете Ви проценити. Тако нешто, једноставно је немогуће.

Први пут се са радњама извршења окривљени Зоран Петковић појављује под ц), означено на 4 страни оптужнице. Ту му се ставља на терет под б) да је гласно позивао Беришу Бујара, да изађе и тако даље, да не наводим сада шта све пише у оптужници. Ово је нешто што мислим да је доказано у поступку, да окривљени Зоран Петковић није то учинио. Ко су очевици тог простора на коме се дешава ово што се ставља на терет окривљеном Зорану Петковићу? То су окривљени Мирослав Петковић, окривљени Чукарић Слађан, сведок «А», делимично сведок Велибор Вељковић, делимично сведок Новица Ђорђевић, доктор Агрон Бериша, Бардуљ Бериша и сведоци Ширета и Вјолца Бериша. Тужилац је у својој завршној речи када је говорио

о окривљеном Зорану Петковићу, позвао се само на исказе Ширете и Вјолце Бериша, казујући да су они препознали окривљеног Зорана Петковића као лице које је учествовало у акцији. Иако је употребио множину, вероватно свесно, тужилац је изрекао неистину која се односи на исказе сведока Вјолце Бериша. Ниједног тренутка, ни у једном исказу, сведок Вјолца Бериша није рекла да је видела окривљеног Зорана Петковића. Чак, штавише, она каже, «нисам видела», како у исказу који је дала истражитељима Хашког трибунала, тако и у исказу који је дала истражном судији Већа за ратне злочине.

О исказу Ширете Бериша говорићу касније, а сада ћу само да поменем шта у вези догађаја каже окривљени Мирослав Петковић који је брат окривљеног Зорана Петковића. Он је описао где је био и шта је радио и ниједног тренутка у свом исказу не спомиње окривљеног Зорана Петковића а на Ваша питања, знате како се изјаснио. Окривљени Чукарић Слађан у последњем свом казивању пред судом, објаснио је онако како је он то видео. Ниједног тренутка није споменуо да је ту на том простору био присутан окривљени Зоран Петковић. Шта каже сведок «А», сведок на кога се тужилац за ратне злочине позива вероватно саоправдано, зато што темељи оптужницу на његовом казивању. Он каже у судници овде, да окривљени Зоран Петковић није био тамо, а на моје инсистирање, он каже, «па, човека од 120 кила, видео бих га са пет километара, а не ту»: Тужилац не спомиње исказ овог сведока који треба да анализира такође, не само исказе који иду на штету окривљенима, него и исказе који иду у прилог окривљенима, он их потпуно занемарује. Да ли то значи да тужилац не верује сведоку «А» или му мало верује, а мало му не верује? Шта каже сведок Велибор Вељковић? Он се детаљно о томе није изјашњавао у том простору испред куће Бериша, али Велибор Вељковић каже да ту Зорана Петковића није било. Неколико пута је саслушаван, када год је саслушаван, он је рекао да Зоран Петковић тамо није био.

Ђорђевић Новица, он види тај простор са звоника шта се дешава испред куће Бериша. Исто тврди да окривљеног Зорана Петковића нема, да га не види. Први пут га види када се све завршило на бензинској пумпи. Доктор Агрон Бериша догађај испред куће види са раздаљине од шест до седам метара, по његовом казивању. Види десет лица која су извела Бујара и

Седата и испразнила своје шаржере пуцајући у њих, тако је рекао. Питам, да ли је међу тим лицима некога препознао? Каже да није. Да ли је био ту Зоран Петковић? Он каже да није. Каже то у сва своја три исказа, исказу датом истражитељима Хашког трибунала, исказу датом истражном судији и каже у оном видеолинку када је саслушан на главном претресу. Тужиоца и то не занима.

Шта каже Бардуљ Бериша? Иако је његов исказ уз моје противљење увршћено у доказни материјал, ја ћу се о њему изјашњавати, зато што је највећи интерес мога клијента да се утврди истина. Он тако детаљно не описује оно што је видео доктор Агрон Бериша, јер није видео баш тренутак убиства Бујара Берише који се ставља на терет окривљеном Зорану Петковићу као конкретна радња извршења, али када погледате његов исказ, он у потпуности потврђује све оно што је изговорио доктор Агрон Бериша, и да су непознати извели Бујара и Седата и да су их убили и тако даље. Он само не види тренутак те егзекуције. Међутим, то не смета да окривљени Зоран Петковић буде оптужен за ово кривично дело.

Тужилац вероватно полази од исказа сведока Ширете Берише, на кога се и позвао у својој завршној речи. Сведок Ширета Бериша је неколико пута давала исказ. Дала је исказ први пут у Тирани и у том исказу је навела да је Дрилон видео неког човека за кога је прокоментарисао да је Зоран и да је она била у таквом психичком стању, да јој Седат је дао таблете за смирење. Касније, у том казивању, у том исказу она каже да су јој вероватно те таблете за смирење које је попила и спасиле живот. Саслушана у Хагу, да, следеће саслушање је на суђењу Слободану Милошевићу. Ширета Бериша ту уноси један нови елемент, да је окривљеног Зорана Петковића видела испред пицерије, каже, «он ми је био најближи, било их је ту још, али он ми је био најближи». Саслушана у Хагу од стране истражног судије Већа за ратне злочине, а ја ћу Вам указати само да је то време у коме оно због чега је покренута истрага против окривљеног Зорана Петковића, а то је ова фамозна, чувена службена белешка од 27.08.2001. године, одбрана је доказујући отпочетка поступка невиност окривљеног Зорана Петковића, утврдила да ово што у овој службеној белешци пише, није тачно, да Зоран Петковић никада није довео Јашара Беришу, чак је одбрана својим радом утврдила и ко је то урадио, али окривљени

Зоран Петковић је због тога, јер то је био једини део онога што му се ставило на терет захтевом за спровођење истраге, био у притвору, а ово лице које данас егзистира у оптужници је сведок. Али то је ствар тужиоца за ратне злочине. То је тренутак и када су саслушани сви Трајковићи, сведоци. То су она лица за која је госпођа Кандић у завршној речи рекла да су једини прошли тест људскости. Ја се са госпођом Кандић слажем. Шта они кажу за Зорана Петковића? Где је он, шта кажу за возача камиона? Шта кажу за његов евентуални, његово присуство и боравак испред пицерије? Да га нема, сви до једног, сведоци који су прошли тест људскости. Е сада у Хагу, након тога, госпођа Ширета из свог исказа изоставља део да је окривљеног Зорана Петковића видеела испред пицерије. Зашто? Па зато што је противан свим оним до тада изведеним доказима у фази истраге. Шта следеће ради? Означавача Зорана Петковића као главног, као неког ко руководи свим тим. Тада још нисам био сигуран да је то што је такав исказ госпођи Ширете нешто што је вероватно са стране, неких који су желели да утичу на овај поступак, учињено да буде инструисана у том правцу, да овај део који је доказан склони и да први пут, иако се о убиству Бујара изјашњавала у Тирани, сада значи Зорана Петковића као лице које је извршило егзекуцију над Бујаром. Ви знате како је то она описала, Ви знате да је то противно свим другим исказима очевидаца догађаја. Значи у тренутку када више нема онога због чега је покренута истрага против окривљеног Зорана Петковића, јер је у тој фази већ утврђено да ту није био Зоран Петковић, сада се појављује нешто друго. Шта се дешава на главном претресу? Она означава сада Зорана Петковића, не само као главног, као руководећег, не знам како га је, али је употребила израз «Зоранова група». Ја сам у тренутку био у забуни, нисам добро разумео, мислио сам да постоји неколико група, па је сада и Зоранова група. Не, сви ти полицајци и сва друга лица за која она тврди да су била ту, за њу су Зоранова група, значи, Зоран је главни, он руководи акцијом. Зашто је то важно? Па, због тога што не можемо да кажемо да сведок «А» није имао добру перцепцију, значи да није приметио некога ко се случајно крио иза неког ћошка куће и тако даље, па убио Бујара, него да није приметио човека који је главни, за кога Ширета Бериша каже да виче, да доминира целим простором. Да ли је могуће да га Вељковић није видео? Да ли је могуће да га

Ђорђевић није видео са звоника? Немогуће. Знате зашто је немогуће? Зато што Зоран Петковић није био ту.

Позивање тужиоца да су извесна лица дала алиби лажни, између осталог и Зорану Петковићу, одбрана то уопште није изводила као намеру да докаже алиби, ми ако немамо доказе друге, какав нам алиби корист има. Та лица су са Зораном Петковићем тога дана, као и свих наредних дана, били у Призрену, на састанку. И зашто су та лица неке давала лажни алиби по ставу тужиоца, када је све ово постало јасно и када је судско веће након оног казивања сведока «А» на главном претресу тада и укинуло притвор окривљеном Зорану Петковићу, почело је са причама да сведок Бериша Ширета није препознала окривљеног Зорана Петковића у радњи препознавања на којој је одбрана инсистирала, од почетка поступка. Нешто на чему инсистира полиција и тужилац, ми молимо, тражимо од суда да то изведе по сваку цену, свесни тога да ако укаже на њега, да је то завршена прича, али и храбри и верујући у истину и правду, шта се дешава? Да не препознаје окривљеног Зорана Петковића, па зато што га никада није ни видела. Она њега не зна. Е сада треба да се појаве сведоци који ће да укажу да се Зоран Петковић променио, значи да то више физиономија личности није исти човек као што је био када га је ова сведока Бериша Ширета видела. Међутим, тих дана саслушани су Хисни Бериша, то је сведок који је саслушан дан пре обављеног препознавања и дан пре него што је сведок Ширета Бериша дала исказ овде на главном претресу. Одмах је препознао Зорана Петковића, никаквих проблема није било. Сутрадан саслушан је Мухарем Шаља, одмах је препознао Зорана Петковића. Овог претходног сведока нисам имао потребу да питам да ли се Зоран нешто променио, али пошто је изнета тврдња да се он променио, Мухарема сам питао, он каже, ништа се није променио, остао је исти, само што је мало смршао. Па, какав је онда био проблем да сведок Бериша Ширета препозна некога за кога тврди да је био тамо? Никакав, ради се о заблуди личности. Госпођа Ширета је видела неког другог, неког ко је био главни. Па да ли је Зоран и под којим могућностима и околностима могао да буде главни?

Када је и то постало јасно, инструкисан опет од оних који утичу на овај поступак са стране, на суђењу се појављује Маријан Краснићи. Шта је он дошао овде да нам каже? Да подржи исказ

Берише Ширете у оном делу, да није могла да препозна Зорана Петковића јер се овај променио. Окренуо се ту у судници, погледао, не препознаје. Ја сам тражио да се то унесе у записник и то је констатовано. Дошао је да нам исприча причу о томе, како је видео камион са лешевима који вози окривљени Зоран Петковић и како стаје на раскрсници да се поздрави са својом мајком. Нешто што је саставни део исказа Ширете Берише, нешто што је она рекла у Хагу, али нешто што Вјолца Бериша није рекла у првом исказу који је дала пред истражитељима Хашког трибунала, иако је Ширета Бериша у Хагу, управо због тога питана, да ли је са Вјолцом о томе разговарала у камиону, она је рекла да јесте. Да ли је могуће да такву ствар не спомене Вјолца Бериша истражитељима Хашког трибунала? Па, нормално није. Ако је ишта горе од овог злочина, то је радовање нечијој несрећи, оваквој. Значи то се не заборавља, то се не пропушта. Е то је после саставни део постао исказа и Вјолце Берише. Одбрана је инсистирала да тај сведок дође овде у суд, да јој се поставе питања, да се разјасне неке ствари. Одбрана инсистира да дође оштећени у суд да му се поставе питања, неко ко је видео догађај. Сигурна у истину и правду, сигурна да Зоран Петковић једноставно тамо није био и да ништа није урадио. И Маријан Краснићи сада све то треба да подржи, пошто је све ово пропало, сада се појављује он. Два пута даје исказ истражитељима Хашког трибунала. Речи не спомиње о чему, о томе да неко вози камион пун лешева неких. Па, да ли је то могуће? Ви нисте дошли до тог одговора његовог на питање које сте му поставили. Ви сте то сазнали од Маријана Краснићија у његовом непосредном излагању. Ма, он је дошао то да исприча суду, дошао је лажно да сведочи о таквој једној ствари. Тужилац се на исказ тог сведока позива у својој завршној речи. То је сведок како тужилац каже, који је очевидац превозења лешева. И пошто је сада све ово пропало у измењеној оптужници, сада је Зоран Петковић и возач тог камиона. А шта нам је са Ђезом или са Рахмани Ђезаиром? Шта је са тим човеком, да ли тужилац се сећа исказа сведока по том питању? Да ли се сећа суочења између Ђезаима и сведока овде у судници? Да ли се тужилац сећа исказа свих Трајковића и свих оних лица која су, ја сам лично питао сваког од њих појединачно, да ли су видели возача камиона? Јесу. Да ли је из Суве Реке? Није. Да ли би га препознали да је у судници?

Сигурно. Али, то тужиоцу ништа не значи, има он исказ овог сведока како се зове, Краснићија, на њему ће да заснује оптужницу, па ће сада човеку да стави на терет да је возио лешеве. После спроведеног поступка, сада се и то ставља окривљеног Зорану Петковићу на терет.

Када погледате, то у принципу не би могло да буде ни страшно, зато што је претходно лице означено за превоз лешева било сведок. Међутим, страшно је то зато што је то неистина, зато је страшно, зато што се по сваку цену Зоран Петковић мора увести у ову причу и довести до тога да евентуално буде осуђен, у шта ја не верујем, јер верујем у истину, у правду и верујем у ово судско веће. Зато ћу ја као бранилац окривљеног Зорана Петковића предложити да у смислу чл.355. ЗКП-а због недостатка доказа окривљеног Зорана Петковића ослободите. А као човек ћу Вам рећи, да је Зоран Петковић невин. Искрено ћу као човек рећи да искрено жалим за оним због чега се ово десило и што се десило, искрено изјављујем саучешће породицама оних који су изгубили своје најмилије. Али осуђивањем невиног човека не може се постићи правда, ни она универзална, а ни она конкретна правда која треба да буде остварена према оштећенима и жртвама, првенствено. Пресуда мора бити праведна и према окривљенима, они који нису криви, који су невини, они морају бити ослобођени. Хвала, толико.

Заменик тужиоца за ратне злочине остаје при прецизираној оптужници и сматра да је у току доказног поступка утврђено да су оптужени извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 КЗЈ и да су кривично одговорни.

Пуномоћник оштећених наводи да је одговорност оптужених неспорно доказана.

Браниоци оптуженог Митровић Радослава, адвокат Мирјана Несторовић и адвокат Петронијевић Горан предлажу да се оптужени Митровић Радослав ослободи оптужби и да се у односу на њега укине притвор.

Бранилац оптуженог Репановић Радојка, адвокат Игор Исаиловић и Ненад Војиновић предлажу да се у односу на оптуженог Репановића донесе ослобађајућа пресуда и да му се укине притвор.

Бранилац оптуженог Јовановић Ненада, адвокат Вељко Ђурђић сматра да нема доказа да је његов брањеник учинио кривично дело које му је оптужницом стављено на терет и предлаже да се ослободи од оптужби.

Бранилац оптуженог Чукарић Слађана, адвокат Ђорђе Дозет тражи да се поштују основни принципи, а то је законитост, истинитост и правденост и да ће у том смислу оптужени Чукарић Слађан из ове суднице изаћи уздигнуте главе.

Бранилац оптуженог Милорада Нишавића, адвокат Татомир Лековић предлаже да се Милорад Нишавић ослободи од кривичног гоњења.

Бранилац оптуженог Петковић Мирослава, адвокат Горан Фолић предлаже да се оптужени Петковић Мирослав ослободи од кривичне одговорности и да му се укине притвор.

Бранилац оптуженог Петковић Зорана, адвокат Милан Бирман предлаже да се Петковић Зоран, у смислу чл.355. КЗ ослободи кривичне одговорности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ:

Поштовано веће, даме и господо, ја сам дуго размишљао да ли бити опширан или не рећи ништа, посебно из здравствених разлога, јер ових дана видели сте како се осећам. Јуче су лекари предлагали да се прекине суђење, па да одем на лечење, али сам ја по мојој жељи, тражио да се ово приведе крају, трудићу се да случај приведемо крају. Зато сам одлучио да у најкраћим цртама од десет до петнаест минута, искористим законско право и изнесем своју завршну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходно, да ли се Ви придружујете речи, завршној речи бранилаца?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да, да, ево то је следећа реченица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ:

Значи у потпуности прихватам завршну реч мојих бранилаца, адвоката Горана Петронијевића и госпођице Мирјане Несторовић. Утолико више што ћу ја своје излагање у многоме скратити да се не бих понављао, јер било би сувишно да после њих говорим оно исто што су они аргументовано изнели у својим завршним речима.

Моја изјава на главном претресу дата 02.10.2006. године сматрам да је у потпуности потврђена током главног претреса који је трајао преко сто радних дана и где је овде саслушано преко 130 сведока и у току тог главног претреса од две и по године, колико је трајао, да је прибављена огромна документација. Смета ми промаја, па ако може да се затворе врата, ако није проблем, хвала. Ви сте видели када сам ја у почетку неке ствари говорио, много тога је било нејасно, па чак се и сумњало у истинитост. Навешћу само пример како је могао да буде увиђај у касарни, када је то војни објекат, у суштини хоћу да кажем да се сумњало у оно да лажем, најкраће речено, да сам 26.-ог био тамо. Касније видели сте сви, пристигла је и силна документација, силни сведоци, где то у најбољем случају је доказано и материјално и изјавама великог броја сведока.

Активно сам учествовао током главног претреса, да ли кроз постављање питања сведоцима или кроз предлагање већу за прибављање одређене документације и сматрам да сам стварно тиме дао велики допринос и да велики део документације који потврђује све оно што сам ја говорио и неки други, имамо сада у предмету.

Заклео сам се да сам 26.03. био у Призрену, заклео сам се када је Јовановић сведочио, да сам само једном свратио у полицијску станицу у та два, три дана, а то је оно када сам ишао у Добродељане, када је пуцано на нас, каменолом и тако даље, што је касније Јовановић детаљно описао како и шта. Ако је тај догађај био тада, онда је то то, али ја мислим да није, него да сам свратио када су гађали, да не понављам догађај и Јовановић је то лепо

описао. Значи, једном сам свратио у та два дана у полицијску станицу и навели смо који је разлог, да их обавестимо да на том подручју поново има терориста и Јовановић је лепо рекао, да водимо рачуна да не пошаљемо наше људе из Гњилана. Значи ја сам као грађанин, као полицајац, бринећи о животињима људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дозет, ја бих Вас молила мало тише, молим Вас.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ:

Свратио и обавестио да не крене неко горе и да не губи без потребе главу и да неко треба тај терен да држи ради даље безбедности, јер џабе смо радили акцију ако опет комуникација није проходна. И у свему овоме до данашњег дана, тужилац против мене има сведока «А», а одбрана и ми имамо свих 130 или колико остаје на другој страни. Ја ћу касније нешто поновити што се тиче сведока «А», али могу и одмах, само неке битне чињенице које су речене јуче и ових дана, али само пар ствари.

У његовим транскриптима Ви га питате, страна 6 /99 од 06.12.2006. године, «да ли сте опет чули да је «Чегар 1» изговорио, пошто Ви знате како се зове, да ли је изговорио, крећите, шта чекате, убијајте, возите, да ли ја ово треба да радим уместо Вас»: Није рекао убијајте, није рекао, јер ја то треба да радим уместо вас, није то рекао и тако даље. Сада има овде, шта гледамо и шта ту стојимо. То је та страна. Следећа важна страна, само неколико овако, Ви му показујете фотографију број 6, односно на моје питање, ставља се фотографија број 6, 10.01.2007., страна 10/82, он каже, «није у овом оделу». Показујете му на фризуру, председник већа, «није, кратко је био ошишан»: И оно, имамо овде, «колико је то кратко», после на моје питање. Тужилац је ту fino хтео да извуче ситуацију да је био качкет, па позади је увек човек наравно кратко ошишан, али на моје питање, да ли само задњи део или цела глава, он је лепо рекао, «цела глава, на један милиметар или два, јединица или двојка»: Сада да се мало, сви знамо како изгледа човек када се ошиша до главе, на милиметар, два и сада претпоставимо како би тај човек изгледао после месец дана. Ево ја овде имам фотографију захваљујући адвокату Тодоровићу, која је снимљена. Ја сам гледао документацију и нашао сам да је један припадник

из лесковачке чете погинуо почетком априла када је била ова акција, а ово је било који дан раније и закључио сам да је ово фотографија и сигурно фотографија пред крај априла. Значи да сам ја 26. марта био ошишан до главе, на милиметар или два, да ли бих ја, питам, ево да ставимо на камеру, после месец дана имао оволику и овакву косу која се види на фотографији. Молим Вас, да ставите на документ камеру и нека се види и ако може да се зумира и питам све присутне и публику, да ли бих ја после месец дана, ако сам био ошишан до главе, да ли бих могао да после тога имам оволику косу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То исто сте поставили питање када смо гледали на документ камери ту фотографију, апсолутно је то све евидентирано и фотографија и Ваш коментар.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ:

Па, морам много шта да поновим због тужиоца и због свега, јер ја се отимам из његових канџи. Али рећи ћу касније како и због чега. Ево што сам рекао 10.01., исто страна 8./82 све је ошишан. Нема оно што је тужилац, имао је качкет, па се само мало види, све је ошишан. Да, цела глава. Много о њему има шта да се каже. Ако му тужилац верује и Ви сте видели које су то контрадикторности и ево још једна од таквих. Када није имао ко да га саветује, да му сугерише шта да каже. У Хагу 19.01.2006. године, ту изјаву сте узели као документ, анализирали сте, под тачком 12. он каже, «нисам знао одакле су они, али мислим да су сви били стационирани у селу Дуље. Тада сам их први пут видео у граду Сува Река. Видео сам команданта јединице кога смо знали по надимку «Чегар 1». Од раније када је долазио у Суву Реку са, на састанке са Репановићем». Да ли сте од било кога чули да сам ја иједан састанак одржао са Репановићем? А шта је овде посебно важно? Сведок «А» је из Суве Реке, то му је, малтене Дуље су место где је као дечак ишао да бере винограде или да краде винограде као деца према северу и не може да погреша да не зна где су Дуље, а у претходним изјавама каже дошао је из Призрена. Могао је да погреша неко ко је дошао из Србије, па нема оријентацију. Али он који је ту живео, колико је тада имао, 25, 26 година, не може овакву грешку направити., али сматрам да је ово истина, а због чега је истина? Зато што је горе био онај, она

два вода 87. одреда и која су, видећемо касније из Сикетовићеве изјаве, који су стационирани ту у школи на рештанском путу, који су ишли ту за храну, ишли су, тамо им је опрема, тамо им је све, ишли када се купају и тако даље.

Ја морам због терапије, ја сам попио доста лекова, па ћу мало спорије, ако ми дозвољавате. Потрошићу који минут више, али ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, Ви сте споменули Ваше здравствено стање, међутим, ја имам извештај да сте Ви способни да присуствујете претресу. Да ли сте способни?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: На мој захтев сам способан и хоћу да се заврши, ево завршићу, није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није то Ваш захтев, него ово је извештај, медицински извештај од стране специјалисте интернисте Ђуре Комазеца.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да, јуче су били ту и они су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да седнете, ако Вам је лакше да излажете?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не, могу, докторка и они су говорили, боље да прекинемо па после, рекох, не, молим вас, хоћу да завршим, завршна реч и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам читам лекарски извештај који смо од њих добили да сте апсолутно способни. Али ако се лоше осећате, изволите седите.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, осећам се добро, само полако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ:

Јер сам се припремио, попио сам ево сада мало пре терапију, донела ми је сестра. Само ради концентрације мало да.

То би било о сведоку «А». А шта ћемо са осталим сведоцима који, чули сте јуче, који су веома савесни и одговорни, да не набрајам, струку и професије који су овде под заклетвом, онда ће тужилац морати једно тридесет кривичних пријава за лажно сведочење. Сведок Ђуричић Милан у својој изјави, страна 34, 06.'02.2007.године, «био је «Чегар 1» око подне, у Призрену тамо у оној просторији», само наводим. Сведок Милан Петровић који је и данас у МУП-у на високом месту и ради на одређеним стварима,

то му је специјалност да тако кажем, ратни злочини и ради на другим случајевима, видео ме у касарни, видео ме у Призрену. Сведок Јанковић Живојин који детаље описује, а зашто описује детаље? Тужилац је то мало пробао да га демантује, али када је пала бомба, део шута и материјала срушио је и део његове куће и горе су му били отац и мајка и он је ишао увече, ишао је и ујутру да исељава родитеље, јер после тога је пало још 150 пута је бомбародвана касарна и зато човек зна све, као што ја знам све када су ови људи погинули. Ја сваки дан памтим, када ми је сваки полицајац погинуо. А кажите ми датум који је небитан, који се није ништа десило, не знам. Зато памтим и 26.-ти, јер сам имао и рањене и погинуле, зато Јовановић Жика памти један део срушене куће, његова кућа се међи са плацем касарне, то је потврђено. Или Зоран који је дошао из Ниша и навео је још сведока, оног Радета Миленковића. Нисмо га звали, јесмо и много њих и много њих. Видим да је тужилац мог возача и пратиоца приписао себи. Не знам, то је чиста отимачина када тако може да сведочи у корист Тужилаштва, не у корист мене и видели сте како је објаснио.

Шта је још опасно у свом овоме, и у завршној речи и у оптужници? Тужилац узима само из толиких изјава, од педесет страна или не знам колико, узима једну реченицу која је лоша, по мене. Рецимо, узима изјаву Сикетићеву, то је јуче госпођица Мира навела, да су они прошли и претресали куће и то је за њега сасвим довољно. Али је изоставио оно што је Мирјана рекла, да је то било неколико дана или баш у тој акцији када му је заменик погинуо, а заменик му је погинуо после два месеца и била је та акција и ја сам то тачно, у том делу, тада је акцију водио мој заменик. Кренули су, јер Сува Река је била потпуно празна, кренули су да неки снајпериста, да неко није случајно ту дошао, да им направи малер иза леђа и рекао је, нема никога и отишли смо даље. Али хоће да му верује да је тако било, онда мора да му верује и оно да је Сикетић рекао да су 26.-ог били у Добродељане и да има рањених, чули сте овде, а то је 15 километара од Суве Реке. Како год окренемо, није тачно оно што тужилац хоће да каже и друге изјаве. Ако верује сведоку «А» онда ће морати да поверује и да сведок «А», ево наћи ћу овде, на којој страни све, каже, «Чегрови» нису били испред пицерије». Ево наћи ћу, записано

све. Али, то њему не одговара, него само оно што нико жив не може да поверује у тачност изјаве сведока «А».

У проширеној оптужници тужилац прецизира, односно прецизира оптужницу, он сада конкретизује да су то припадници треће чете. Припадници треће чете имају своје име и презиме. Њихово име и презиме је Сикетић Зоран, као што 37. одред има свог првог човека, то је Митровић Радослав, ја се поносим што сам био то што јесам и у том моменту. Ако су они, да видимо, ко је Сикетићу наредио. Ако сам ја, нема проблема, ја сам свестан, нека дође Сикетић и нека каже. Ако нисам ја и ако сам ја био на другом задатку, он је човек радио нешто самовољно или нешто, пошто ово тужилац наводи и докаже, изволите, господине Сикетићу, будите Ви овде и тако даље. Ако сам ја или је самовољно, то су две различите ствари.

Кога су они лишили живота од ових педесет? Из треће чете. Ево имам овде. Исто и овај сведок Ђорђевић Новица, он каже, ти, неки «Чегрови», та јединица је пошла пре, та јединица, није рекао «Чегрови», пошла је пре сат времена и нико није убијен у то време. Ово што је тужилац у завршној речи изнео, то је стварно, зато ми је и погоршало, јер ако је онако како јесте и ако има иједан доказ за оно што је изнео, не треба мени, све ми је јасно, али нажалост, није, па сам морао да одреагујем као сваки нормалан човек, замало сам добио инфаркт тог дана. Прво је било да сам члан штаба, убили смо се у истрази и одбили смо то. Даље је било ово што је било, убијајте, возите и тако даље. Избрисано је, господине, то су тако тешке и страшне речи, да је један то овде поновио, ја више не бих имао право ни реч да проговорим. Нико то није рекао и на инсистирање, па видели сте, да не задржавам време. Командант 37. одреда једино што је тачно, јесам командант 37. одреда и то у тој акцији сам био командант три петине 37., пошто има пет чета, три су биле код мене, а две су биле горе. Оне две петине или оне две чете су биле и командант или непосредни старешина је био мој заменик Грујић, значи, не да сам одговарао свима овима, командовао свим овима што тужилац каже, него чак нисам командовао ни целим мојим одредом, него само са ове три чете и то сам милион пута рекао и то је тако и то сви тако потврђују. Здружени одред, 37. и 87., није све случајно написано, ово је све тако стручно, али злонамерно. Ја ценим стручност и поштену истину, онда ја немам

шта да кажем. Али злонамерно, да би себе или Тужилаштво доказао, а касније ћу о томе. И то смо разјаснили да је пар месеци постојао здружени и када се гинуло безвезе, онда смо одвојили професионалнце од аматера и онда је 1999. постојао само 37., А - интервентни и борбени. Има три своја назива и постојао је 87. Б формација, територијална, резервна или тако како хоћете. Тужилац је нашао неки документ који је прочитао то што је рекао да је здружени, али није хтео, али тужилац мора, колико сам ја учио права, али мислим да доста познајем ту област, јер сам то изучавао и у средњој школи и на вишој школи и на Факултету безбедности и ја сам дипломирани правник и ја сам био осам година дисциплински тужилац. Ниједан мој предмет није пао на вишем дисциплинском суду у Београду, али моја дисциплинска пријава и оптужница за тежу повреду радне обавезе и дужности је, верујте ми, имала више материјалних доказа него ова оптужница господина тужиоца за ратне злочине. Ја сам очекивао када дођеш на ратни злочин и када ти прочитају шта, само можеш да се изјасниш колико желиш и шта желиш. А када сам овде видео, видео сам његове романе налик на Достојевског или Толстоја или не знам кога другога.

Није хтео да узме овај документ који је потписао руководилац Службе за ратне злочине, начелник службе Александар Костић, читали смо га неколико пута. Пише шта сам ја био 1999. године, командант 37. и тачка. Није хтео да узме овај документ исте те службе где пише да је мајор Ранђеловић Зоран био командант 87. одреда ПЈП и да је погинуо 24.04.1999. године. Толико о томе. Значи толико о здруженом 37.

Руководилац команде, хоће човек да ме убаци у команду, хоће да сам члан штаба, хоће наредбу, нема, па је тражио, знате, тражио неку допунску наредбу, па је тражио записник са тих састанака. Ма, нема ме, господине тужиоче, тамо, човече, то као да ме сада шаљете у Америку, нисам био никада. Е тако и тамо нисам био никада. Али му то треба за касније, што хоће да ми да сва могућа овлашћења, па и овлашћења према Репановићу. Нисам био руководилац команданта здруженог одреда. Први пут сам чуо за тај термин, то сам објаснио прекјуче када сам тражио због прецизирања оптужнице сасвим нови елементи, да нам дозволите извођење нових доказа и сматрам да смо ту стварно ускраћени. Ту је требало још пуно сведока, још пуно докумената и

пуно шта. Најцрњи бисер и најновији бисер, то су приметила и господа други адвокати, командовао је и територијалном одбраном. Људи, територијалном одбраном и цивилном заштитом. Захваљујем господине тужиоце што ми дадoste толико овлашћење. Ја се бојим, односно не бојим, него очекујем ако се некада будете сретали, Ви или госпођа Наташа Кандић, па да процесуирате некакав ратни злочин против Албанаца, терориста који су извршили над Србима на Косову, да мене не ставите да сам био њима командант, па сам и то наредио, јер ово, само још то ми нисте ставили. Све друго сте ми дали, а ја сам био старешина једне упућене јединице од 700 људи на испомоћ одређеном Секретаријату за чије стање безбедности је одговоран начелник Секретаријата, за чије стање безбедности на подручју станице је одговоран командир полицијске станице, начелник ОУП-а и тако даље. Значи ја сам био «живо месо», али сада сам ја, када Вама треба, све могуће. Све је ово човек учинио да ако случајно није 37. одред, онда пошто сам командант здруженог одреда, онда су то они који су били на Дуљу, у рештанску школу, онда су то 87., то су онда опет моји. Ако је то територијална одбрана, доктор Бобан и остали, па зашто би доктор Бобан се ангажовао толико, ја у животу тог човека нисам видео, можда сам једном, али не верујем. Чуо сам за њега, наравно, као и сви ми, ето, не верујем да сам га видео и да је, на несрећу погинуо, да је жив и да прође, никада га не бих познао и не знам човека, а да сам ја то урадио или мој, зашто би се он толико жртвовао и да он то све ради шта је радио, видели сте шта је радио. Али, ако су територијалци, онда опет је Митровић командант. Ако је и цивилна одбрана, наравно, опет је Митровић командант. Е пошто је ту локална полиција кад све толика овлашћења имам, онда имам овлашћење и према Репановићу и према локалној полицији наравно, е онда ја Репановићу, Рапановић Јовановићу и тако даље. Нема то господине тужиоце да командује ко коме стигне и хоће, то сте чули јуче, у полицији и дан данас и за време рата и увек и за време бивше Југославије откако је формирана полиција има једно старешинство, ја имам једног старешину, тај има свог старешину, овај има свог старешину и тако, и линија је један, али да би командовао Репановићу, треба да сам овлашћен, да ми је потчињен, то смо милион пута овде, да скратим вероватно ме разумете нити сам овлашћен према њему, нити је он мени

потчињен, нити једноставно ја сам отишао да водимо антитерористичке акције, а они су радили своје локалне послове и тако даље.

Имате коментар професора Љубише Стојановића, коментар Кривичног законика, члана 142 па погледајте ко може да изда и да буде за ратни злочин, издаје наређења, ако кажемо издао наређење не може да буде свако, мора да испуни минимум ова два елемента, да је овлашћен према датим особама и да су му они подређени, ако нема тога има другог кривичног дела, има да вас ја не учим, има, ја сам прочитао све то јер ме интересовало, а вас то не занима него вас занима нешто друго.

У завршној речи тужиоца, већ сам споменуо, за све сам главнокомандујући, а ја кажем само за 3 чете 37. Знао је а није предузео мере, молим вас страшно, па све сам очекивао али то не, па како сам знао, шта сам знао. Ви сте чули да о томе се нити причало и ко је знао и ко је радио и ко је шта, нити је ко знао, па ја сам запрепашћен био кад сам гледао на телевизији кад су ме касније довели у МУП, састанак код министра и каже на решење за неки злочин, ја гледам, апсолутно није се односило на мене, али на жалост јесте видите да сам сад због тога, није предузео мере. За сваку незакониту радњу, навео сам јуче пример где је полицајац резервиста из другог одреда, овог територијалног силовао у Ораховцу, ухапшен, био у притвору, поднета кривична пријава, осуђен и издржао казну, за обично, на жалост обично у односу на ово тешко дело сасвим друго са мањим последицама јесте морално и психичко али није по цену живота. Имали су официри за законитост, ми смо предлагали овде, али због ефикасности смо одустали од њиховог, Ђорђевић Милан и овај Драгослав Микић, капетани веома строги и пробрани официри из Управе полиције из Ниша, који су доста пријава поднели за те неке незаконите радње и нико није могао да оде на викенд, то тврдим и проверите 700 или 1500 људи, колико год хоћете, полицајаца, паркирају се аутобуси, отворе се они сандуци, тај официр и командир чете или старешина који води јединицу, стану поред, свако држи своју торбу и своје ствари, претрес, преглед до детаља, кад све отвори да исправно уђе, изволите. Поднето је доста пријава, то може да прибавите од СУП-а Ниш, доста пријава је поднето за, па поднели смо човек што је украо патике, ево сад да будем, али требале му, поднета му је пријава, онда човеку који

је узео касетофони ли телевизор и не знам шта за јединицу, поднета му је пријава, а не знао за убиство 50 жена и цеце, катастрофа, а није предузео мере, нисам знао.

Крађе, већ сам објаснио како се вршила контрола, није ово била пљачкашка јединица, а поготово не би крала гуме, камионе, почиње НАТО, гине се овамо погинуо, овамо на све стране се гине, ми смо планирали да мора да бранимо границу да нико не уђе, да ли то буде годину, месец, два, годину дана, али знали смо да ниједан жив се неће вратити јер није било сигуран сам да не би нико побегао и шта сад му требају аутоделови, шта ће где ће са њима не знам. Али то сад пролази у оптужницу.

Паљевине, радила је артиљерија, наравно да је вреднији људски живот него 10 кућа, свако зрно из артиљерије, да ли је граната, да ли минобацачка, да ли из тенка, да ли из «праге» је запаљива, у питању је висока температура, у питању је експлозија, и да ли је изгорело 10 или више кућа, може то сад или 50, може то сад да ценимо, али куће су све поправљене господине тужиоче, тачно неки су се и обогатили на тај рат, али још увек нисмо вратили оне који су погинули, из мог одреда у борбеним акцијама прса у прса са непријатељем наш случај кад је полицајац убио терористу, а терориста њега, као на двобоју, 18 погинуло и 60 тешких инвалида са покиданим екстремитетима, са психичким последицама, па дајте мало хуманости и према њима, њиховој деци, њиховим родитељима и тако даље. На жалост веома сте сурови, не само ви него и госпођа Наташа Кандић, мислим да према тим људима ви сад чините злочин, приказујете 37. одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу морам да вас прекинем, немоће се обраћати ни заменику тужиоца, ни пуномоћнику оштећених, изнестите вашу завршну реч, ви се директно њима обраћате сада. Молим вас.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ:

Па морам јер они директно иду на мене, ја сам са ваше стране задовољан, а ови су чисто противничка екипа. Ја се против њих борим, а не против вас, а они износе неистине, ја износим истину. Жалосно је, и само завршавам ту мисао, ту сте ме

прекинули. Причате о 37. ореду на студио «Б 92», а приказују снимке са Рачка и других убијених цивила који немају везе са 37. да ли то није злочин према 37. и према тим погинулим и њиховим породицама, да ли то није притисак на суд, да ли то није притисак на јавност, молим вас ви процените и поготово ево то је ових дана. Да не причам зашто би тужилаштво сад нудило овим људима који су овде статус заштићеног сведока ако нешто имају против Митровића, за нешто било шта, ако су овде довољно јаки не треба вам ништа више, ово је дело за најтежу казну, других 50 не вреде колико ова оптужница да има доказа и материјала, нема па онда идете сад на друге моменте. Зашто нудите ових дана људима одавде статус заштићеног сведока да кажу било шта ти људи, ево по цени да, ја то знам и то је сигуран податак, било шта да има наравно да би рекли и отишли би са слободе на мој рачун, немају људи савесни, одговорни не говоре ништа, јер нема шта да се каже.

Зашто нов предмет, наредио неко протумачио преко радио везе и то је схватио као да је, разумео да је то да се убију цивили мојих година, али нису убивени, нема последица, али нова истрага да се нешто ради, па ваљда ће некад нешто или ће Митровић једног дана да цркне и тако ће да скину случај као Слободан Милошевић. Ја питам овде, на жалост тежак злочин, тешки губици, сви знамо шта су борци, шта су деца, шта су старци и шта су труднице и тако даље. Не може бити тежи, али не знам који је циљ да га ми правимо још тежим него што јесте, хоћемо да то буде плански, испланирано, организовано да се убијају деца, страшно. Видим једино објашњење у томе да мора тако да се уради, бар тужилаштво и ови који раде за неке стране и судове и службе и државе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу ви опет настављате. Молим вас немојте се тако обраћати. Немојте се тако обраћати заменику.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ:

Моје мишљење значи у завршној речи, да би се оправдало проглашење Косова Републике, да би се оправдало «милосрдни анђео» од стране НАТО-а, да би се поткрепила оптужница људима који су у Хагу по тој вертикали, хоће да мене убаце у ту

вертикалу, Милошевић, Влајко Стоиљковић, Рођа, Лукић, ја, Репановић и тако даље видите до Чукарића или не знам кога доле, до Пековића до овог, до оног. Е да се та пирамида увеже и онда би то по мом оправдало све ово што они, управо што се ради и што читамо у оптужници. Једноставно суди се и покојном Милошевићу кроз овај предмет, то је и тужилац јуче нешто напоменуо колико сам ја разумео његово, у завршној речи према мени. Нити је плански, нити је организовано, нити је ко то желео, ниједан нормалан старешина, а видите Репановића и Јовановића, ваљда и мене, ја сам старешина 24 године и жао ми је што нисте затражили мој досије и биографију и видите где сам све прошао, које сам све оцене добио, које сам школе завршио и школе за старешину, за команданта ратних јединица полиције и све ове факултете и где сам све водио јединице, одговоран био за границу од Пријепоља до Руме, одговоран за копнену зону, освојио од терориста који су исто били заузели део Србије доле на југу, сви су и Америка је честитала, е сад треба на ову другу страну даље. Значи, нити је плански нити је организовано, десила се несрећа, па возач аутобуса слети са пута, изгину и деца и путници па хоћемо и њега за злочин, је ли и он то намерно урадио, није али се десило.

Имам децу коју сам ја подизао, имали су месец дана близнакиње, супруга је била тешко оболела била је у болници, ја сам их очувао, знам што значи дете, само три, четири месеца раније ја сам добио унуче, знам што значи унуче, е сад убијајте, то је греота говорити неистину. Нека дођу два човека и нека кажу јесте наредио он или један ово што смо питали сведока «А», по хиљаду пута смо рекли је ли имао наређење, нема, па немојте онда да говоримо да има. Жао ми је жртва наравно и то је тешко о томе и говорити, ја сам имао случај где се полицајац уплашио, ухватила га паника, ено их, ено их, отворио ватру и убио колегу, Секић Славољуб из Ниша и други су залегли и преживели, убио би их 5, али је човек изгубио контролу, нисмо му судили за ратни злочин, него смо га привели, притворили у Врање, послали у Топаоницу у болницу, и лечен је и ено га и данас на лечењу човек. Зашто неко не пође од неке друге претпоставке, да је можда најнормалнија ситуација била, кренуо неки задатак, кренуло да се ухвати неки терориста, кренула отворена ватра, неком је зазвиждало пред главе нешто, нема ту више контроле, у рату је, ја

сам на жалост прошао све и могу да причам о томе, ко год то није осетио и видео има сасвим друго мишљење, као кад би ви сад мени причали о астрономији, ја ту нисам ни читао то, а камоли, е токо исто, али ово знам како шта изгледа.

Само сам овде још извадио Сикетић шта је рекао у његовој изјави, тужилац се ослања доста на њу у својој завршној речи и овој проширеној, где је навео да је Трећа чета, каже да смо се придржавали Женевске конвенције, има ово упутство, каже да сам ја увек био у плавој униформи, увек носио чинове, увек возио бели цип а не «ланд ровер», слика која му је показана, да то је тако јер он ме видео, ако не први дан, 26. није могао да ме види јер сам био тамо, онда ме видео сутра прекосутра, значи ја сам био са том јединицом са нишком четом, са њим и са врањанском на левом крилу, ако ме ко видео тада непосредно после 26. то је он, и тврди како сам изгледао. Коса увек као што јесте, Сува Река није била у акцији, ви тврдите да је била акција, ево он каже није била, опис који је дао, ја сам га питао овде инсистирао сам и где овај каже често навраћао са покојним Зораном начелником из Алексинца, одговара старешини из Ниша који је у то време био на подручју Призрена и Суве Реке и касније постао командант 87. Станковић Миодраг звани «Брус Ли», крупан, кратко ошишан, црно бело просед, пола пола, веома маркантна особа. Он је можда волео да се, имао је плави, возио је плави «пух», нико то није схватио дај да проверимо тог човека, не не треба Митровић је ту и довољно је. А он се није одвајао од Зорана јер је ишао зато је дошао није имао функцију ни у 37. ни у 87. него је дошао да се обучава, да прати и на жалост као да је неко слутио, одмах је после био командир нишке чете за 87. и одатле је прешао за место команданта тог одреда, када је Зоран погинуо после пар дана предложио га је, Ниш га је предложио, предложио га је командант и сви и постао је командант мислим на команданта ПЈП и штаба и тако даље. Он каже на Рештанском путу у школи 87. је био смештен, кад је то ишао пролазио и где је сликао и то, означио на оној скици, није било цивила и стојим иза ове полазне линије, то је потврдила и војска и нема друга полазна линија и не може да буде готовост за војску и за војну технику ако нема ко то да чува, ако нема те чете која ту мора да буде са одређеним бројем људи и не би Коњиковац смео да извести свог команданта да је готовост у 7 часова, а командант своју команду и тако даље.

Ја вас молим да стварно уважимо неке документе, чињенице, документе војне, државне и тако даље, на високом нивоу а не да уважимо причу сведока «А», ако послушамо сведока «А» ја знам где ћу бити, ако послушамо све остале, жао ми је шта сам све прошао и друге колеге поготово командна одговорност, а видећемо шта ће то да буде.

Рекао сам да ми је жао за изгубљене животе, захваљујем свима који су имали добру намеру да помогну, пошто су рекли истину без обзира да ли је она мени одговарала или не, посебно на вашем стрпљењу јер је тешко бити некад нешто, а сад бити овде. Знајем ја, а мислим да је неко исто у сличној ситуацији био, али добро није, па онда кад прође онда се доказујемо на неким стварима или се правдамо нисам ја потписао или морам и тако даље. Неке ствари ја када су ми наређивали рекао сам нећу, ви сте ме питали да ли сам могао да кажем команданту нећу, могу нисам желео никаквом другом јединицом да наређујем, да ме и поставио решењем министар за свог помоћника, као помоћник команданта имам право да командујем командантима одреда, е онда би ја морао да то радим, али док сам ја био командант 37. за шта имам као што ви имате диплому, ја имам решење, нисам командовао ни спремачицом туђом, камоли јединицом. Извињавам се ако сам у току поступка неког или овако био мало неодмеренији али ништа није злонамерно или злопамтило или једноставно ситуација је била таква, мада и према мени су ево видите шта се све ради, па то је то. Хвала вам и на вама остаје одлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се дакле придружујете речи вашег браниоца и предлагете шта? Да се ослободите од оптужбе?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја предлагем шта год ви одлучите ја поштујем и прихватам. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Опт.Митровић Радослав придружује се завршној речи својих бранилаца.

Опт.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ:

Поштована госпођо председнице већа, господо судије и господине тужиоче, господо браниоци и остали, искористићу своју прилику да кажем неколико реченица иако нећу нешто ново рећи што ви не знате, прво што ћу рећи је то да слажем се са оним што су рекли браниоци у својој завршној речи.

Прво што ћу овде рећи, мени као човеку, као полицајцу ове државе, као некадашњем командиру полицијске станице најискреније жао ми је то што се десило тамо том народу и дубоко саосећам у болу тих породица и свих других породица, које су изгубиле своје најмилије у том наметнутом прљавом рату који је однео много живота. Тужилаштво за ратне злочине оптужило ме је и темељило је оптужницу на речима које никада ниједан сведок није изговорио овде, одговорно тврдим оно што сам рекао и у својој одбрани да ја тога дана у времену када се ово дешавало за шта нам се суди сада овде, нисам се налазио у полицијској станици, у дворишту или испред зграде, нити сам се видео са опт. Митровић Радославом, па никако нисам могао да добијем никакву његову наредбу или да издам неко наређење припадницима полиције нити сам могао да знам да ће било шта да се деси тога дана, како се то наводно у диспозитиву прецизиране оптужнице наводи. По овоме ко се све и како нашао испред зграде полицијске станице, говорио је сведок «А», поједини оптужени, а да се ја нисам ту налазио опет говорили су опт.Јовановић Ненад, Петковић Мирослав и Чукарић Слађан, као и сведок «А» који је тога дана са њима био у патроли. Говорили су и други сведоци, полицајци Гогић Милован и Ђокић Горан, који су тога дана вршили службу дежурства, ниједном не рекоше да мене виде да сам у полицијској станици или ту негде, као што споменуше начелника ОУП-а Витошевића и полицајца Вељковић Велибора, да су се склањали у оближњим кућама на знак ваздушне опасности. Већи број полицајаца на терену у селу Ђиновце и Топличане, који су тамо вршили службу обезбеђења комуникације сећају се да су ме тога дана видели и да сам био у њивом обиласку, да сам био сам и да сам упраљао возилом црвена «аскона», да сам тамо гога дана био сам у возилу и управљао црвеном «асконом», потврдио је овде и сведок Ђељал Бериша који је овде рекао да су ме тога

дана након пола сата од догађаја који се десио у Сувој Реци видели извесни Аслан и Севдије Садику, да сам дошао из правца Призрена и да сам стао са наведеним возилом у близини ветеринарске станице и да сам ту разговарао са неком женом. Тужилаштво је овде, тужилаштво је покушало овде да докаже нешто што нисам урадио, те у недостатку доказа заменик тужиоца користи сведока Вељковић Велибора, користи неке његове претпоставке, неке његове закључке и његове лажи, само због тога што сам ја био командир полицијске станице, те као лош детектив да би оправдао оптужницу врши притисак на овога сведока о чему се и сам сведок изјаснио овде пред вама и што је најгоре уноси речи у оптужницу које ни овај сведок никада није изговорио, а то су речи «идите, убите, товарите и возите». Кунем се овде пред свима вама да ми је савест чиста, да сам пред Богом и народом чист и да никада нисам ни помислио на овакве тешке и сличне речи што тужилац написа у оптужници, а камоли исте изговорио. За разлику од заменика тужиоца, који користи овога сведока на основу исказа осталих сведока који су овде сведочили, као и на основу исказа појединих оптужених доказало се да нема моје кривице, кривичне одговорности за кривично дело које ми се ставља на терет и да сам неосновано био у притвору свих ових година.

Овим је мени и мојој породици нанета велика неправда, ми смо осрамоћени мојим хапшењем и довођењем овде да одговарам за нешто што нисам урадио и да доказујем своју невиност. Мени се затеже омча око врата и гледају ме овде као злочинца, иако то нисам, јер ако некеме у том тешком времену нисам могао да помогнем сигурно нисам ни зло нанео. Живео сам у Сувој Реци са супругом и тада два малолетна сина, у стану чији нисам био власник, нисам имао никакву имовину, часно и поштено радио сам свој посао, никоме нисам био дужан нити је мени неко дуговао, па нико није имао разлога да ме мрзи или да ја некога мрзим. Живео сам један скроман живот, био сам поштован и поштовао сам своје суграђане, а то они најбоље знају. Сада је моја породица доведена на ивици егзистенције и живе под туђим кровом, али они знају да имају доброг и искреног оца и супруга који никада никоме зло није нанео.

Нашао сам се тамо у служби, у том тешком ратном времену, обављао послове командира полицијске станице, па сам мојим

довођењем овде стекао утисак да је било ко други радио на том радном месту где сам ја радио, ма колико да је службу вршио исправно нашао би се овде као и ја, јер овде се морало судити командиру полицијске станице а не мени Радојку Репановићу. Мој циљ у целом овом поступку био је да се утврди истина, јер само истина је моја најбоља одбрана. Овде сам врло активно учествовао у овом поступку, и постављао питања без устезања и без обзира о којем се сведоку радило, па и тог сведока Вељковић Велибора питао сам овде пред вама када смо се суочавали, да ли је од мене чуо било када реч убијање или слично томе, одговор је био јасан «то нисам чуо», те да је то некакав његов закључак. Па ако би се овде судило на основу закључака и претпоставки таквих сведока чије су изјаве које је дао на више места, међусобно различите и контрадикторне, за овако тешко кривично дело јер су лажне, онда имате и на основу чега да ме осудите.

Тај сведок Вељковић Велибор изнео је овде много лажи и неистина, па сте и ви госпођо председнице већа исто у току његовог саслушања много пута упозорили да је дужан као сведок да говори истину и да нема две истине, овај сведок је овде суочаван са другим сведоцима и појединим оптуженима, овде је мењао своје исказе које је дао код истражног судије код заменика тужиоца и код хашког истражитеља. Оптуживао је заменика тужиоца да је вршио притисак на њега, да је уносио и уписивао нешто што он није рекао, да му је говорио други су рекли тако, па је он на основу тога говорио. Ово исто се дешава и са хашким истражитељем, говорио је овде да му је он наводно сугерисао и говорио шта су други рекли, па зато је и он рекао тако, па се правдао овде да је та изјава на енглеском писана и да не зна шта је потписао, иако постоји потврда коју је такође потписао да му је текст изјаве прочитан на српском језику.

Такође изненађен сам када је овде Вељковић Велибор рекао да му је заменик тужиоца тада на саслушању у Лесковцу, званично саопштио што не могу да поверујем у тако нешто, али све је могуће, ко ће од нас да буде лишен слободе, те да је он због тога доживео шок и да није знао да од њега изађе и да оде до свог возила.

Верујте ми најбоље сам ја познавао господина Вељковића, а верујем сада да сте се и ви уверили о каквом се човеку и сведоку ради, те да су све ове његове приче и лажи начин којим он

покушава да правда разлике у својим изјавама. Овај сведок говорио је овде да сам ја тога дана иако нисам био ту, издао некакву наредбу која се односила на убиства цивила, а да не зна и не може да се сети ниједне једине речи из те наводне наредбе, па да ли је то могуће да се деси активном полицајцу. Он не зна ни њему како и шта сам рекао када сам га упутио на задатак да изврши обезбеђење увиђајне екипе или како он то каже послао да сакупља лешеве на Рештанском путу, а имали смо овде двојицу сведока припадника резервног састава полиције, који знају тачно шта су имали за задатак за разлику од њега, то су Поповски Јовица и Новковић Ивица.

Сведок Поповски Јовица овде је дана 01.12.2008. године детаљно говорио ко га је послао на задатак, шта је имао за задатак, са ким је ишао, где је био, шта је радио и шта је видео тамо.

Сведок Новковић Ивица прича исто то, који додуше овде није могао да да изјаву на ваљан начин из здравствених разлога, али зато код истражног судије 05.03.2004. године, када је давао изјаву види се да и он тачно и прецизно каже да су имали за задатак да изврше обезбеђење увиђајне екипе, а не да сакупљају лешеве на том путу како је то Вељковић говорио.

На основу следећег уверићу вас да сам Вељковић Велибора упутио на истом задатку тога дана када је вршен увиђај на Рештанском путу са Поповски Јовицом, Новковић Ивицом и патролом а не како је он овде говорио. Прво, да су вршили обезбеђење увиђајне екипе и екипе цивилне заштите на том делу Рештанског пута, и да сам им ја издао такав задатак, сведок Поповски Јовица говорио је о томе на страни 25 транскрипта када каже на питање председнице већа «командир је издао наређење да обезбеђујемо екипу која врши увиђај», сведок Новковић Ивица такође је говорио о томе на страни 11 код истражног судије када каже «командир ме одредио као обезбеђење да идем са овима према селу Рештане», па набраја са цивилима, са камионом и са њим је био Вељковић Велибор и Поповски Јовица.

Друго, да ли су лешеве када су то радили, били угљенисани, изгорели или запаљени, говорила су сва три сведока, сведок Поповски Јовица на страни 21 транскрипта говорио је да су лешеве код те куће били угљенисани, на старани 29 говорио је и то да су били раскомадани и да је смрдело ужасно.

Сведок Новковић Ивица код истражног судије на страни 11 транскрипта говорио је да је било лешева старих можда данима и да је било запаљених лешева. За ово и сведок Вељковић Велибор код истражног судије дана 05.03.2004. године на страни 24 транскрипта говорио је да је и он осећао страشان смрад лешева и каже могуће да су ту два до три дана седели. На страни 28, говорио је да је видео мушкарца угљенисан, црн, буквално црн.

Треће, да је та бела кућа на Рештанском путу и још неке куће биле запаљене претходних дана у односу на увиђај и сакупљање лешева, односно тела Вељковић Велибор је ту у својој изјави код истражног судије у истрази 27.03.2006. године, на страни 2 и 3 транскрипта и то баш на питање заменика тужиоца, потврдио и рекао следеће, куће нису гореле тога дана већ да је то било претходних дана упаљено. Ово је на страни 48 потврдио и на питање истражног судије, о овоме говорио је и сведок Поповски Јовица на страни 33 транскрипта, када је на питање председнице већа да ли је било запаљених кућа, одговорио било је запаљених три, четри, то се сећа.

Четврто, ко је ишао у обезбеђење увиђајне екипе и екипе цивилне заштите, сведок Поповски Јовица на страни 25 транскрипта говорио је да је са њим ишао Вељковић Велибор и Новковић Ивица, као и патрола где спомиње сведока «А» и покојног Танета, Тановић Радована. За друге не зна, не може да се сети.

Сведок Новковић Ивица на страни 11 код истражног судије такође говори да је ишао у обезбеђење са Вељковић Велибором и Поповски Јовицом. Сведок Вељковић Велибор једино он нешто другачије говори, он не спомиње увиђајну екипу, али зато је код истражног судије спомињао екипу комуналаца који су кренули са трактором и камионом, он је овде говорио да иде да сакупља лешеве и товари са сведоком «А», истог дана када се то десило на Рештанском путу, али сведок «А» више него сигурно није могао истовремено да буде у патроли и са Вељковићем, а то смо се уверили овде на њиховом суочавању, па и пре тога да сведок «А» по први пут тога дана када су се десила убиства, Вељковића види када се појавио однекуда и дошао у Занатском центру. Вељковић је говорио да је са њима и Новковић Ивица, и да је он ишао онако формално, он не спомиње ниједном Поповски Јовицу, али зато је у првој изјави код истражног судије и код заменика тужиоца у

Лесковцу говорио да је ишао са Новковићем и још једним резервистом или активним полицајцем, чијег имена се није сетио, да би се касније у истрази и овде определио да је то ипак био сведок «А», што се овде доказало сасвим другачије.

Пето, када су ови сведоци питани колико је сакупљено лешева, тела на том путу тога дана, опет врло слично говоре, сведок Поповски Јовица говорио је овде на страни 27 транскрипта 3 до 4 леша код прве куће и још неколико леша мало даље на 200 метара од те куће, ово је на страни 30. Сведок Новковић Ивица на страни 17 транскрипта код истражног судије говорио је да је било 10-так лешева, можда ни толико и спомиње на страни 11 да су били иза те беле куће и имало је ниже доле, мисли на Рештански пут. Сведок Вељковић Велибор овде када је говорио на главном претресу на страни 96/112 транскрипта каже «код те куће било је сакупљено 4 до 5 лешева, то су били млађи људи», а код истражног судије на страни 28 он спомиње да је било лешева и код занатске столарске радионице.

Шесто, сведок Поповски Јовица говорио је овде на страни 24 да је на том задатку упућен по повратку са терена, то је како он каже пети, шести дан од почетка рата. Слично овоме код истражног судије 2004. године говорио је и сведок Вељковић Велибор, када на страни 6 каже то је било можда пети, шести дан бомбардовања.

Из свега овога што сам до сад навео види се да је Вељковић Велибор тада код истражног судије врло слично говорио са ова два сведока и да се ради о истом задатку на који сам их ја упутио. О овоме ја сам овде говорио када сам давао своју одбрану, али тада нисам знао да кажем и да се сетим тачног датума и кога сам од полицајаца послао да изврши обезбеђење увиђајне екипе СУП-а Призрен и екипе Цивилне заштите, док врше увиђај и сахрану тела нађених на том делу пута, али сада је јасно да су на том задатку били упућени Вељковић Велибор, Поповски Јовица, Новковић Ивица и аутопатрола о чему су говорили оптужени и сведок «А» који је био у тој патроли.

Ово значи да господин Вељковић није говорио истину када је рекао да је ишао истог дана када су се десила убиства.

Да није тако о овоме, говорили су и следећи сведоци, сведок «А» каже тога дана када су се десила та убиства нико није ишао

на Рештанском путу да сакупља лешеве, већ да су сутрадан он је тако запамтио ишли са увиђајном екипом. Сведок Ђорђевић Новица који се тога дана налазио на звонику цркве, такође овде је тврдио да тога дана није сакупљао лешеве, да тога дана нико није сакупљао лешеве на Рештанском путу и код те куће, нити је он тога дана уопште видео Вељковић Велибора. Сведок Агрон Бериша, говорио је овде видео линком, да је у својој кући која је врло близу те беле куће, остао са братом и породицом до 27. марта `99. године до 18 часова и да је то сутранад од догађаја убистава и да до тог времена када је он напустио кућу нико није дошао да сакупи лешеве и да су остали на истом месту до његовог одласка. Сведок Крстић Спиро такође говори овде да је он ишао да сакупља лешеве на Рештанском путу код те куће неколико дана касније у односу на Занатски центар. Добили смо извештај, записнике, фотодокументацију и скице када, где и ко је вршио увиђај на том делу Рештанског пута, где се види да је то 30. март `99. године, а о овоме сведочили су чланови увиђајне екипе чија имена нећу сада овом приликом наводити.

На крају споменућу доктора Алемпијевића, судског вештака, који је овде рекао не може да се осети смрад леша истог дана када је настала смрт. У овом поступку саслушали сте много сведока и нема ни једног сведока који је потврдио исказ Вељковић Велибора, осим у делу када је од сведока «А» и појединих других сведока виђен у Занатском центру, а како је тамо дошао ни он сам није знао да објасни, али зато је овде било саслушано више од 20 сведока и појединих оптужених који су директно негирали његове исказе и претпоставке и закључке.

Сведок Вељковић Велибор говорио је овде да је тога дана много шта видео и чуо, али зачудо он не види и не чује тога дана што сви други сведоци и неки оптужени виде и чују. Он једини тога дана оклопне камионе на путу на Рештанском путу, у самој близини полицијске станице, из којих искачу већи број припадника полиције, који се крећу тим Рештанским путем и како се развијају у стрелце, не види. Све ово што сам до сада навео, а има тога много, много више, говори да господин Вељковић Велибор када је сведочио није овде говорио истину, истина је да сам и њега упутио на задатку са другим припадницима полиције да изврше обезбеђење поменутих екипа на дан 30. март 1999. године, а не

никако да он или неко други врши убијање цивила и да склања лешеве са лица места како је то написано у оптужници.

Зашто је сведок Вељковић Велибор говорио овако, са киме се он састајао и упорно покушавао да мене окриви за све ово то нека њему служи на част, и нека га прати целог живота, њега и оне што су га учили, инструисали или терали да тако говори, односно сведочи. Мучило ме је то свих ових година од када сам у притвору, који је његов мотив да тако говори и лажно сведочи, да би мене кривио за ово, међутим сада после свега мени је јасно зашто је он то радио, када знам у којем секретеријату ради и када знам да му зависи будућност и животна егзистенција, и да од те средине где ради и живи. Није он овде када је сведочио пред судским већем, када је одговарао на питања судије господина Крстајића случајно рекао да је уплашен и да је разочаран, да га због овога мрзе колеге, да ако нешто буде у Медвеђи први метак биће у његовој глави. Можда би требало сада господин заменик тужиоца, пошто му је тада понудио заштиту и био забринут за њега, што је сасвим разумљиво и нормално од стране тужиоца, да обави разговор са овим сведоком, од кога је то њему претила опасност, па је био уплашен и разочаран, од мене или од неког другог.

У оптужници наводи се лице Абдулах Ељшани, да је био у притвору ОУП-а Сува Река и да је тога дана 26. марта `99. године када се ово дешавало изведен и убијен. Овде смо имали сведоке Вељковић Велибора и Ђорђевић Новицу који су сасвим различито говорили о овоме и много других сведока који су питани од стране суда на наводе из оптужнице.

Почећу прво од сведока господина Ђељала Бериша, који је овде сведочио дана 12.01.2009. године, поред осталог он је говорио чија су тела пронађена и идентификована на гробљу у Сувој Реци, па поред осталих на питање госпође Кандић да ли зна где је нађено тело Абдулаха Ељшанија, овај сведок одговорио је «да, и Абдулах Ељшани је нађен на том гробљу под бројем, сећам се када смо то пронашли, као и дана данас какав је човек био, он је био комплетан, није био карбонизиран, његов леш смо пронашли у гробље у Сувој Реци». Сведок Вељковић Велибор говорио је овде да је то лице у притвору ОУП-а Сува Река било два до три дана, да га је неко од полицајаца извео тог 26. марта `99. године из притвора, да је убијен у дворишту ОУП-а Сува Река.

На страни 7 транскрипта од 18.12.2006. године, када је говорио о овом лицу, председница већа питала је овог сведока шта је са лешом, са тим телом, сведок Вељковић каже «да вам кажем то не могу тачно да се сетим, ко је тај леш утоварио», председница већа пита «када је утоварен», сведок Вељковић одговара «па одмах, ту после 5 минута до 10 минута, десетак минута касније почео је утовар тих лешева». Из овога се види да по његовој причи први леш који је био утоварен у камиону у којем је наводно Вељковић сакупљао и товарио друге лешеве на Рештанском путу, био је леш, односно тело притвореника који је наводно убијен у дворишту ОУП-а Сува Река. Сада се ја питам, а питам и све присутне, ако је ово овако како је овај сведок сведочио, како је тело тог човека доспело и нађено на гробљу у Сувој Реци, сахрањено и гроб обележен бројем, а није одвежено камионом у правцу Призрена како је сведок Вељковић Велибор сведочио.

Сведок Ђорђевић Новица говорио је овде сасвим другачије, да је лице Абдулах Ељшани пошто га је он лично познавао, дан пре његовог убиства видео у ходнику полицијске станице, да ту стоји сам без присуства и надзора полицајаца, па је након тога отишао на звонику цркве, сутрадан пошто се он сво време налазио тамо са звоника цркве види како то лице изводи Чукарић и наводи из улаза број 1 ОУП-а, а овде смо се недвосмислено уверили и утврдили да са звоника није могло да се виде улазна врата ОУП-а 1и 2 значи предња страна зграде и већи део испред зграде јер тај део и раскрсницу пута за Рештане заклања црква која је била височија а и сам је овај сведок касније признао да са звоника није могао да види улазна врата, али закључује да је изведен из тог улаза јер га је претходног дана видео тамо. Даље, он је говорио да је то лице одведено до куће Неџада Берише, на Рештанском путу где га Чукарић убија, тело Абдулах Ељшанија каже било је на путу испред те беле куће и да је то само тај леш на том месту кога он види. Сада ћу се поново вратити на сведока Вељковића, он је овде говорио како је одмах након 10 минута од убиства на Рештанском путу и код те беле куће кренуо са сведоком «А» и Новковић Ивицом да сакупља и товари лешеве у камиону, ако је тако онда би више него сигурно по његовом сведочењу тело Абдулах Ељшанија било утоварено јер се како је Ђорђевић рекао налазило на путу испред беле куће. И у овом случају тело Абдулах Ељшанија не би завршило и било

сахрањено на гробљу у Сувој Реци, већ би са осталим лешевима како је Вељковић Велибор сведочио било одвежено камионом у правцу Призрена. Сведок Агрон Бериша који је сведочио дана 03.03.2008.године он до овог сведочења увек је говорио шест тела, никада није споменуо да је ту још једно непознато седмо тело. Он после 9 година спомиње овде седмо тело, овај сведок описао је да је видео како су убијени Седат и Бујар, и да су мало касније иза те беле куће, где су они убијени донешена тела Неџада, Хаве, Фатона, Фатиме и поред та четири тела сетио се донешено је тело још једног човека које није познао, али каже да је био дебео човек. Док је кућа горела, овај сведок каже почели су делови да падају преко њих, и тако да су тела почела да горе, што по овоме значи и тело непознатог човека. Даље говори да су ова тела довлачена од предње стране Фатанове куће и да на Рештанском путу није видео друге лешеве осим ова пет тела што је рекао која су довучена. Ову тврдњу овај сведок више пута је понављао па је на страни 68 транскрипта потврдио да је тај леш који је одвучен са осталим лешевима иза те куће пошто је он добро познавао Абдулах Ељшанија јако личио на њега, те да када је касније сазнао да је Абдулах Ељшани убијен знао да је то тело било његово.

Сведок Фејзулах Бериша који је овде сведочио дана 07.02.2008.године на страни 85 говорио је да је чуо за Абдулах Ељшанија да је убијен отприлике испред кућних врата на једном узаном путу отприлике четир, он каже, отприлике четири, два, три дана пре тог масакра. Очигледно ни време ни место се не уклапају са изјавама ових сведока и са оптужницом. Ово није све, дана 30.марта '99.године вршен је увиђај од стране увиђајне екипе СУП-а Призрен, код те беле куће и на Рештанском путу где су нађени лешевеи о овоме постоје извештаји, записници, фотодокументација и скице где су пронађени лешевеи односно тела убијених. Да је ова увиђајна екипа тог дана пронашла и тела Абдулаха Ељшанија код те куће сигурно би се нашло и то у извештајима и записницима ове екипе. Као што су се нашла друга тела код те куће и тела код столарске радионице на том путу, али очигледно да тело Абдулаха Ељшанија није било ту ни како је говорио сведок Ђорђевић Новица, нити како је говорио сведок Агрон Бериша. Пошто је тело Абдулах Ељшанија комплетно није карбонизирано, сахрањено и пронађено на гробљу у Сувој Реци о

чему је овде говорио сведок Ђељаљ Бериша, да је гроб био обележен неким бројем, да је после рата извршена ексхумација, извршена идентификација и утврђено да се ради о том лицу а овде је сведочио сведок Петровић Милан, који је у то време био начелник криминалистичке полиције у СУП-у Призрена па је 15.01.2008.године на страни 35 рекао да у МУП-у Републике Србије постоји досије КиМ, а у овом досијеу налази се досије А за СУП Призрен, где има 360 безбедносних догађај са смртно последицом за подручје СУП-а Призрен. На основу броја под којим је био сахрањен Абдулах Ељшани може се наћи предмет у МУП-у, и на основу тога може се лако утврдити ко је радио увиђај, када је рађен увиђај и где је пронађено тело Абдулах Ељшанија, те на основу овога може се утврдити да ли је тачно то што пише у оптужници и то што су говорили сведоци Вељковић Велибор, Ђорђевић Новица и Агрон Бериша. Супруга Абдулах Ељшанија, Тахире Ељшани одбила је да дође овде да сведочи, мислим да је она то свесно урадила јер би сигурно њеним сведочењем дошли до неких сазнања када и како и на који начин је њен супруг одведен од куће, ако је и одведен, где и ко га је одвео. Да није било приведених и задржаних лица у ОУП-у Сува Река постоји извештај Службе за откривање ратних злочина МУП-а Републике Србије број 230-4928/08 од 01.10.2008.године, достављен овом суду. Да није било приведених и задржаних лица тог дана и тих дана сведочили су сведоци Гогић Милован који је тог дана вршио службу вође смене дежурне службе, Ђокић Горан који је тог дана вршио службу помоћника вође смене дежурне службе, Аризановић Зоран који је био вођа смене дежурне службе и 24.03.'99.године у 20 часова предао смену Гогић Миловану, Недељковић Звонку који је радио са Аризановић Зораном као и други сведоци.

На основу овога очигледно је да Вељковић Велибор и Ђорђевић Новица нису говорили исто да је ово лице било приведено и задржано или како они кажу један да је био у притвору а други да је био у ходнику. И ово све указује и може се поново закључити да сведок Вељковић Велибор лаже да је тог дана како он каже када су се десила убиства ишао на сакупљање лешева код те беле куће и на Рештанском путу.

На крају прецизиране оптужнице стоји како су НН припадници полиције ОУП-а Сува Река пошто сада немамо више

ни Папић Рамиза, који је овде био оптужен, остали су само значи НН полицајци који извршавајући примљену наредбу иду од куће до куће и наређују преживелим мештанима да напусте подручје општине и иду у Албанију. О овоме је говорио мој браниоц, али и ја ћу рећи неколико реченица. Ако нисам успео да спречим тај народ и да дозволим да се ставновништво исељава па и да убедим да остану у свом месту, сигурно да никада никоме нисам наредио или дао за задатак да тако нешто раде. Ја сам овде навео један пример када сам давао своју одбрану а било је и других примера, када сам на задатку послао овде оптуженог Јовановић Ненада и Петковић Мирослава, као и Папић Рамиза да спрече и врате становништво својим кућама које се покренуло, да се не исељавају. Међутим ови припадници полиције пресретнути су од стране терориста и умало су платили главом, јер одвраћање и спречавање исељавања није ишло на руку и по плановима терориста, ово су потврдили и о томе говорили сва три сведока, односно оптужени. Пошто господин тужиоц у опису исељавања не нађе да наведе ни једно другу породицу која је протерана осим породице Агрона Берише, па сада пошто нема више полицајца Папић Рамиза међу оптуженима наводи да су НН полицајци од његовог брата узели 1000 немачких марака. Упозорили га да са породицом напусти, јер нису безбедни, па су они послушали њих, напустили кућу и како се даље наводи у оптужници прикључили се избегличкој колони и отишли у правцу Призрена и Албаније.

Сада ћу рећи шта је сведок Агрон Бериша говорио овде пред овим већем, на страни 15 транскрипта овај сведок рекао је да су дана 27.03.'99.године у вечерњим сатима дошла три полицајца, ударали су на врата, ушли у кућу и почели да контролишу. Рекли су да траже некакву плочу и да су то оставили посматрачи ОЕБС-а, полицајци су им тражили новац и његов брад Бардуљ ставио је у џеп 1000 марака полицајцу, после мало су се смирили и рекли су им да ту више нису сигурни и да треба да иду одатле према Албанији. Даље на страни 33 каже пошто су узели новац мало су се боље понашали и почели да нам причају, давали нам савете како нисмо сигурни, треба да напустимо кућу и одлазимо за Албанију.

Очигледно је да се из овога што је рекао овај сведок више него сигурно може рећи, али ако се ово и стварно десило овако, да се овде не ради о никаквој наредби, да је ово чиста самовоља,

да су ово договарања и лични интереси профитирања, коришћењем униформе и ратног стања, без обзира да ли се ради о полицајцима ове или оне јединице или о неком другом. Даље није тачно да се Агрон Бериша са породицом прикључио избегличкој колони како стоји у оптужници, на страни 50 судија господин Крстајић пита овог сведока «да ли је том приликом било још ваших комшија, рођака, суграђана који су такође пошли за Албанију» сведок Агрон каже «не, тог дана нико није смео да се креће аутомобилом по граду». На страни 61 овај сведок одговара и на питања госпође Кандић, па поред осталог рекао је, «укључио сам се на главни пут близу полицијске станице», на питање госпође Кандић «јел вас неко заустављао», сведок Агрон каже «не, не, можда сам био једини цивил који се кретао аутомобилом, можда су мислили да је моје возило полицијско возило, због тога што тог дана се нико од цивила није кретао тим путем». Да ли је ово довољно да се уверимо да нема избегличке колоне којој се Агрон прикључује како тужилац наводи у оптужници. Осим овог сведока овде су говорили и други сведоци Албанци о напуштању својих кућа и исељавању, из њихових изјава може се видети да је код њих постојао одређени страх, да су напуштали куће и одлазили и околним местима где су били безбеднији, где се нису водили оружани сукоби, да би се касније у колонама кретали за Албанију. Хисни Бериша сведок говорио је како су људи бежали из страха где је ко могао, у околним местима, онда спомиње да је 28.марта '99.године срушена џамија, да је била јака експлозија и да је народ из страха почео да напушта куће. Сведок Ђељал Бериша исто спомиње и каже када је џамија подигнута у ваздух били су приморани из страха и бежали су иза обданишта и ливадама до села Дубрава, Будакова а одатле 02.априла '99.године колоне преко села Ђиновца излазе на главни пут за Призрен. Сведок Идриз Хаџијај говори да његово село Ђиновце одлучује само да иду у село Дубрава, па се враћају јер су тамо видели колону полиције и војске, враћају се у село да би исто поново напустили и отишли у правцу Дубраве и Вранића а касније одатле кренули за Албанију, ни једном не спомиње да је претходно била полиција и да их је неко протеривао из њиховог села. Сведок Марјан Краснићи исто је говорио да због опасности 28.03.'99.године напушта стан јер види да се и други крећу према планини, према селу Букош и Вранић. Сведок Фејзулах Бериша он

напушта кућу са породицом како каже 29.марта '99.године и он исто говори да је то урадио из страха да их неко не убије, па је сам одлучио када је чуо да је отворена граница према Албанији да крене, нигде до границе нико га није зауставио и никакву колону није споменуо да је била тог дана. Ни један од ових сведока који су овде сведочили не рече да му је полиција дошла на врата и наредила да се иселе и да иду у Албанију, штета што и други Албанци нису хтели да дођу овде да сведоче пуно шта би било јасније свима нама.

Сведок Вељковић Велибор говорио је овде како тог 26.марта када је у поподневним сатима дошао у полицијску станицу у дежурној служби те да је од колега чуо али не зна од кога да је стигло наређење из Београда да се више не убијају људи већ да се иде од куће до куће и људима да се каже да у року од пола сата напусте простор, територију Суве Реке и да иду за Албанију. Али како он има обичај опет каже не може да се сети ко је ишао тамо. После овога говорио је док је седео у просторије дежурне службе ОУП-а у међувремену каже зазвонио је службени телефон, на овај позив он се јавља и ако он не обавља службу дежурства и ако су поред њега Гогић Милован вођа смене дежурне службе а са њим Ђокић Горан помоћник вођа смене који су тог дана обављали службу дежурства, када се јавио на телефону њему се нека жена обратила на српском речима «другар дошли су овде људи и рекли су да напустимо, шта је било ово», на то је Вељковић истој рекао «ви морате да идете у Албанију», а она је њему рекла «па другар кога ми имамо тамо», онда је он рекао «ви знате, наређење вам је такво да напустите а ви сада како хоћете» и спустио је слушалицу. Вељковић о овоме не обавештава вођу смене Гогић Милована, јер каже он то чује и види да сам ја спустио слушалицу и прекинуо везу, након пола сата као у филму Вељковић излази из дежурне службе испред зграде ОУП-а види како он то каже група возила путничких, сада да ли су били комби, теретна возила, не може да се сети, да су отишла у правцу Албаније, у правцу Призрена. Не знам да ли неко може да поверује у овакву причу овог сведока а и ако неко то поверује може само да закључи да је Вељковић Велибор без икакве наредбе самовољно наредио да се неко сели и да би он морао бити овде за тако нешто ако је то и изговорио.

Сведоци Гогић Милован, Ђокић Горан који су тог дана обављали службе дежурства у ОУП-у Сува Река говорили су да није тачно то што је говорио Вељковић Велибор, да је немогуће да се он јави и да му они омогуће да он обавља службени разговор на телефону дежурне службе док су они на служби. Такође они говоре да никакву колону нису видели да се креће тим путем испред зграде ОУП-а. На звонику цркве налази се сведок Ђорђевић Новица и он каже није тачно да је било колане возила и лица да се селе тог дана и да се неко кретао у правцу Призрена као што је то рекао Вељковић.

Осим ових сведока било је и других припадника полиције који су овде сведочили и нико од њих није видео било какву колону тих дана, возила и лица да се крећу тим путем и ако су се они налазили дуж тог пута који води за Призрен и обављали одређене послове и задатке од Робне куће у Сувој Реци па до села Ђиновце. Овде је и сведок «А» говорио нешто о исељавању али другачије од Вељковића, он каже да је њему сутрадан од овог догађаја Бојовић Дејан рекао да он са Андрејевић Срђаном и Папић Рамизом треба да обавештавају становништво и да сам ја то рекао Бојовићу али он каже не зна да су они ишли нити је видео да су они тако нешто радили, само зна да је њему Бојовић тако рекао. Овај сведок такође каже исељавање није кренуло из Суве Реке већ да су тог дана дошле колоне из Косовске Митровице и других места па су се људи уплашили и онда су се спремили да беже. Бојовић Дејан, Андрејевић Срђан а и Папић Рамиз од кога је тужилаштво одустало од даљег гоњења, сви су овде саслушани и јасно се види да ово није тачно што је говорио сведок «А». Бојовић и Андрејевић изјавили су да су половином априла '99.године дошли из полицијске станице СУП-а Призрен да раде у полицијској станици ОУП-а Сува Река, такође извршен је увид у распоред рада полицијске станице Суве Реке у хард диск станичне евиденције и утврђено је да су обојица почела да раде 11.априла 1999.године у Сувој Реци, значи у том периоду о којем је говорио сведок «А» они нису били у Сувој Реци па нису никако могли бити ангажовани на некаквом задатку.

И на крају моје завршне речи рећи ћу још ово, уверавам вас још једном све што сам радио у свом радном животу радио сам исправно, никада никога нисам упутио и терао на погрешну страну да нешто ради што није у складу са нашим законом и законским

прописима. Верујем у ову институцију, верујем вама господо судије, верујем у ваше знање, умеће, професионалност и искуство, да ћете одвојити кривце и невинне, мени треба правда и истина јер знам да нисам крив, и да нисам извршио кривично дело које ми се ставља оптужницом на терет, па очекујем од вас да ћете донети једину праведну одлуку а то је ослобађајућа пресуда. Захваљујем се вама и свима другима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Опт. Репановић Радојко придружује се речи својих браниоца и предлаже да се донесе ослобађајућа пресуда.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од 15 минута.

Настављено у 17,10.

Опт. ЈОВАНОВИЋ НЕНАД

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ:

Поштовано веће, господине тужиоче, одбрана, оштећени и окривљени придружујем се и у потпуности подржавам изведену одбрану мог браниоца господина Вељка Ђурђића. Као човеку, родитељу и грађанину Суве Реке у којој сам живео и радио са својом породицом искрено ми је жао за све жртве и изражавам дубоко саучешће свим члановима породице. Нисам ништа крив, невин сам, нисам знао да ће се ово дело извршити, никад ми нико о томе није рекао, нити наредио, па самим тим нисам ни ја некемо могао да кажем, а камоли да наредим. Ја сам мислио да останем доле да живим, заједно као суграђанин где је живео мој деда и прадеда. Све што сам изнео овде и све што сам рекао овом суду, свака реч је истинита јер ја на други начин не знам како да се браним, једино истином.

Желим да кажем и то да су моји родитељи живели у Великој Хочи, где ми је отац доле умро, доле сахрањен а мајка и даље живи доле. На захтев мога оца заједно да међународним организацијама направили су кућу доле у село, која је била порушена за разлику од моје куће коју су направили и још друге, неке су одбили. Значи нису направили, значи да сам ја нешто крив никада то Албанци не би дозволили, јер на свега 10 километара од Суве Реке налази се то моје село. Ја сам одрастао са Албанцима, ишао у школу са њима, имао много другова међу њима и у Сувој Реци сам имао пријатеља међу Албанцима, и данас их имам, и одржавам везу са њима, они одлично знају да нисам крив, знају какав сам био као човек, какав као комшија, какав сам био као полицајац, те ме и данас зову, питају за мене и моју породицу. Ја мислим све ово не би чинили, верујте ми, да сам био лош човек и да сам урадио било какво недело, јер они све знају. Још једном желим да поновим да сам невин, да сам чист пред богом, пред покојним жртвама и свима вама. И нека правда и истина победе. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Оптужени Јовановић Ненад у свему се придружује речи свога браниоца.

Опт. ЧУКАРИЋ СЛАЂАН

ОПТ. СЛАЂАН ЧУКАРИЋ:

Добар дан поштовани суде, госпођо председавајућа. У потпуности прихватам завршну реч мога браниоца, и на то желим да додам следеће, као доказ моје невиности и лажних оптужби износим чињеницу, доказ који није нормиран ни једним законом али јесте животним правилом које јесте иначе у овој ситуацији много јаче и важније од било ког закона. Наиме, моји родитељи, браћа и највећи део родбине и даље значи данас живи и ради у родном месту Велика Хоча, која се иначе налази на 10, 15 километара од Суве Реке. Њихов живот колко, толко је нормалан, са безбедносног аспекта стабилан, без претњи, уцена и прогона. У ситуацији када се на Косову све зна, посебно о догађајима у току рата 1999.године, када су на Косову још присутни принципи

крвне освете, када је прогон српског живља присутан на Косову за безазлене догађаје, намеће се једини закључак да ја нисам ни на који начин био упућен у догађаје које ми тужилац ставља на терет. Да неким случајем јесам не да нико од мојих ближњих не би могао да остане у родном месту, већ од наших кућа и имања, камен на камен не би остао. Такође наглашавам да моја супруга и троје малолетне деце повремено несметано путују и бораве у мом родном месту Велика Хоча. Поново наглашавам када се на Косову све зна о ратним збивањима 1999.године, ово никако не би било изводљиво и могуће без тешких последица по моју породицу. Насупрот овој ситуацији заштићени сведоци су сви напустили Косово, нико од њихове уже и шире породице не борави у Сувој Реци, што такође недвосмислено указује о каквим се људима ради. И на овај начин необоривим животним доказима и чињеницама се потврђује да је њихово сведочење против мене засновано на лажима, нечијим манипулацијама и можда материјалним интересима. Не желећи да било кога вређам и потцењујем, морам да нагласим да мене монструозно оптужују три малолетна лица ромске популације са врло проблематичним понашањем и прошлошћу, која су због тога сигуран сам подложна манипулацијама, уценама и притисцима. Такође утврђивањем њиховог степена интелигенције и ниво спознаје није ни приближно на нивоу који би потврдио веродостојност њиховог сведочења. И то је такође добар разлог за могућност манипулација, притиска и уцена у односу на ова лица.

Надаље наводим једини животно заинтересовани и непосредни сведок, сведок мајка, супруга оштећене породице Шурета Бериша, категорично и прецизно наводи ко је извршио убиство целе њене породице, износећи при том многе детаље и доказе како на самом почетку немилог догађаја код њених кућа, и испред њених кућа, тако и локалу, пицерији преко пута општине. Мене уопште не спомиње ни по имену, ни презимену, ни по опису препознавања, ни по ком другом детаљу. Ја сам њеним казивањем апсолутно искључен из овог догађаја, други непосредни сведок овог немилог догађаја комшија, рођак Агрон Бериша скроз потврђује сведочење госпође Шурете Берише. Мене уопште не спомиње ни по имену, ни по презимену, ни по опису препознавања, његовим казивањем ја сам апсолутно искључен из овог догађаја. Уверен сам да изјаве ова два кључна

сведока снажно и истинито указују на извршиоце злочина, начин и место и јасно искључују моју умешаност коју ми тужилац ставља на терет. Надам се да ће судско веће напред изнете чињенице знати да цени на прави начин и да ће их узети у разматрање и донети ослобађајућу пресуду по мене, у нади да ћете имати разумевања за реалност напред изнетих аргумената приликом доношења ослобађајуће пресуде по мене. На све ово не бих имао ништа друго да додам. С поштовањем, хвала на разумевању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Оптужени Чукарић Слађан прихвата завршну реч свога браниоца и предлаже да суд донесе ослобађајућу пресуду.

Опт. НИШАВИЋ МИЛОРАД

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ:

Поштовано веће, пре него што почнем да износим моју завршну реч, желео бих да изразим саучешће породицама Берише за њихов бол и њихове изгубљене чланове јел они су '99., изгубили своје чланове а ми сада и наше породице губе сад нас, са овим три године седећи у затвору овде беспотребно. Обраћам се сада у завршној речи, прво бих желео да кажем да прихватам све изнете чињенице и доказе мог браниоца. Обраћам вам се сада у завршној речи и тврдим да су потпуно неосноване оптужбе које ми је тужилаштво ставило на терет за дело које нисам починио, а у доказном поступку није ни доказано. Овом приликом вам се обраћам и желим да објасним већу и тужиоцу разлоге због којих не прихватам кривицу као ни део кривице које ми је тужилац ставио на терет.

Овај поступак траје јако дуго и у току поступка тужиоц није имао адекватне доказе да сам ја учинио дело које ми се ставља на терет, нити доказе да сам извршио и починио злочин. Сада ћу хронолошким редом изнети чињенице које побијају наводе оптужнице, а стим потврђују да у доказном поступку, односно током трајања главног претреса није дошло до потврде изречених навода. Искрено сам мишљења да ће хронолошки след мог излагања у овој завршној речи показати да сам ја три ипо године чекао овај тренутак да већу покажем да нисам крив, а да су

наводи оптужнице буквално засновани на непрофесионалном начину узимања изјаве и у пред истрази и истрази, што је довело до оваквих последица да сам ја оптужен за нешто што нисам учинио. Сада бих вам хронолошки изнео моју завршну одбрану.

Осврнућу се на оптужницу коју је тужилац формирао у глави А тачка Ц став два, где мене сврстава у групу полицајаца са Чукарић Слађаном, Петковић Мирославом и Петковић Зораном, и где нам ставља на терет да смо опкољавали куће породице Бериша, вршили претресе кућа, истеривали албанско становништво и пуцањем их усмеравали ка Тржном центру, за све ово могу још једном рећи да ја ту нисам био и да сам у том времену, у време дешавања кривичног дела које ми се ставља на терет био ван Суве Реке. Ове моје тврдње су доказане у току доказног поступка и то управо сведочењем великог броја сведока. Први сведок Вељковић Велибор који је овде сведочио дана 07.ноцембра 2006.године, као и 03.ноцембра 2008.године је у току истраге давао више пута изјаву код истражним органа и док није био присиљаван од стране тужилаштва исти је тврдио да ја нисам био тог дана на месту догађаја. Пошто тужилац није могао да докаже моју кривицу исти је покушао лажном изјавом која је узета у Лесковцу дана 22.септембра 2005.године, где мене терети да сам био ту из исте изјаве је написао оптужницу. Сада желим још једном да се изјасним и да кажем да господин тужиоц који је сада присутан овде у судници није писао лажну оптужницу тада, није узимао лажне изјаве већ је то радио други заменик тужиоца господин Станковић који се повукао чим је почело ово. Све изјаве које су узимате лажне је узимао он и он је направио ову лажну оптужницу.

Сведочењем Вељковић Велибора то се најбоље пред овим већем најбоље потврђује. Данa 07.ноцембра 2006.године његовим признањем испред овог већа да ме тог дана није видео цео дан, исти је у више наврата пред овим већем потврдио да исказ који се односи на мене у изјави датој у Лесковцу је неистинит и да је тад под притиском тужиоца, а у завршној речи видим да је то господин тужиоц који је сада присутан овде прихватио па га не помиње да ме он више терети. Вељковић је више пута изјавио пред већем, да је тужилац инсистирао да се моје име убаци у изјаву, и да је на инстистирање сведока да ја нисам био тамо, да ме он није видео тужиоц рекао речима наводим «кажи ти, био је, јер ће и други рећи

то», у његовом излагању током саслушања пред овим већем као и у току суочавања са осталим сведоцима исти је без икаквог оклевања потврдио да ја нисам био тог дана на место догађаја. На питање председника већа када је завршио са изјавом да ли има још нешто да дода, он је рекао речима «желим још да додам да је неистина да је Нишавић био у Сувој Реци на место догађаја тог дана, једино то није истина». Исти је сведок дао исказ Хашким истражитељима, одмах после изјаве у Лесковцу, то је четири месеца после тога, али без присуства тужиоца Станковића, дана 18.јануара 2006.године и без икаквог притиска заједно, значи, насамо са њима рекао истину по њему а мене нигде није поменуо да сам био на том месту догађаја. Ако је за четири месеца после тога, значи већ почео да говори истину јер није имао притисак. Наведени исказ који је дао Вељковић Велибор пред овим судом, о догађајима испред станице полиције полазак групе полицајаца према кући породице Бериша дана 26.марта '99.године, и коју ја нисам био, потврђују исказима сведоци који су сведочили то, Гогић Милован шеф смене, Ђокић Горан заменик шефа смене, Ивица Новковић полицајац, Витошевић Добри начелник ОУП-а Сува Река, Ђорђевић Новица резервни полицајац, заштићени сведок «А», као и оптужени који је био, а сада није Папић Рамиз, Петковић Мирослав, Репановић Радојко и Јовановић Ненад, сви овде наведени сведоци тог дана у време које се наводи као време извршења кривичног дела које ми се ставља на терет мене нису видели. Тако да је тужилац нема ни један једини доказ да поткрепи оптужницу и кривична дела која ми ставља на терет и који је навео у оптужници и то да сам ја наводно организовано кренуо са наведеним оптуженима у извршењу кривичног дела које ми се ставља на терет. И у завршној речи више тужиоц не помиње Вељковић Велибора да мене оптужује, већ одустаје од изјаве коју је узео у Лесковцу што се тиче мене.

Још једном би рекао да нагласим од кога сам ја то могло наређење да добијем, ако мој претпостављени старешина је у Призрену, ако немам никакав контакт и надлежност са локалном полицијом или са првооптуженим Митровићем. Што се тиче тачке 1 тачке Ц став два, под Ц где стоји у оптужници да сам извршио убиство Неџада Берише испред његове куће, могу рећи да је неистина јер ја ту нисам био ни у време извршења овог кривичног дела, испред овог већа сведочило је неколико сведока који су

тачно објашњавали како се догађај десио и сви они осим оштећене Шурете Берише тврде да ја нисам био на лицу места и да нисам извршио ово кривично дело, а исказ Шурете Берише треба узети као неоснован и инструктиван. Њен исказ је сумњивог карактера управо због тога што у тим моментима дешавања злочина ја са њене стране нисам могао бити виђен у Сувој Реци, нити на месту злочина јер се у том тренутку нисам налазио у Сувој Реци.

Почећу од првог сведока који је учесник догађаја, као четврти члан полицијске патроле и то као заштићен сведок «А» који је сведочио овде више дана и то 04. 05. 06. марта 2006., као и 10. јануара 2007., као и на суочавању сведока са осталим сведоцима 03.ноцембра 2008., исти сведок је потврдио да ја нисам учествовао у поменутиим догађајима и да ме он тог дана није видео цео дан, исти је изјавио више пута да је био испред куће породице Бериша, да је све видео и детаљно објаснио како се злочин десио, исти је објаснио да ја нисам био присутан за време извршења овог кривичног дела и да ја нисам убио Неџада Беришу, већ да је он убијен заједно са осталим мушкарцима који су били издвојени. Све ово сведок «А» изјавио је да је гледао са даљине од три до четири метра, да познаје сва лица која су настрадала и да ја никако нисам могао да будем ту а да ме он не види. Сведок «А» је давао изјаву и у Хашком суду о овом догађају више пут и никад мене није споменуо да сам био код куће беришанаца, а камоли да сам некога убио. У истражним радњама и овог сведока тужилаштво је покушало да присилно сведочи да ме је видео испред пицерије, након што се десио овај догађај. Због тога током истраге у неким изјавама се моје име спомињало, али испред овог већа сведок «А» је више пута поновио да ме није видео тог дана уопште а камоли код пицерије, исти је изјавио да је код тужиоца описивао како сам изгледао и шта сам облачио пре рата а не за време рата што је тужилац искористио манипулисањем таквим подацима и убацивањем у изјаву да присили сведока да њу потпише. Наводим да исказ сведока «А» испред већа што се тиче мене је истинит и исти је тачно објаснио да ја нисам тог дана био на месту извршења тог кривичног дела, а да је он јасно видео ко је извршио убиство породице Бериша а међу њима и Неџада Берише и то овде без колебања рекао. И сведок «А» као и још неколико сведока наводи да је код пицерије

дошло лице у цивилу, радници МУП-а међу којима и сведок «А» помиње Рахмана Ђезаира, што је потврдио и на суочењу са истим дана 03.ноцембра 2008.године, и ако мене сведок «А» добро познаје и овог пута је поновио да ја нисам био ни на једном месту извршења ових кривичних дела.

Поред сведока «А» пред овим већем је сведочио и сведок Ђорђевић Новица који је овде дао исказ 01.фебруара 2007.године, као и на суочавању са осталим сведоцима дана 03.ноцембра 2008.године и 02.марта 2009.године, исти је у својим исказима без икакве сумње потврдио да ја нисам био тог дана испред куће Неџада Берише, и да је исти видео три лица у цивилу који се приближавају месту догађаја. Пошто мене веома добро познаје а наведено лице је јасно видео исти је потврдио да ја нисам био међу њима. Сведок је у више наврата поновио да је немогуће да сам ја био а да ме не види са места с којег је све посматрао, звоник цркве. За наведене цивиле о томе је дао изјаву и Ненад Јовановић оптужени који је у том времену испред куће беришанаца, у том значи делу видео екипу за увиђај која је била у цивилу и која је можда те људе које је видео Новица Ђорђевић да су то ти људи.

Испред овог суда преко видео линка сведочио је и Агрон Бериша блиски рођак Неџада Берише дана 03.марта 2008.године, Агрон Бериша је био на лицу места где се догодило извршење кривичног дела, посматрајући све то са прозора своје куће Агрон је удаљен три до четири, највише пет метара од места догађаја у свом исказу је више пута поновио, како на главном претресу тако и у истрази да мене није видео на лицу места испред куће Неџада Берише где се догодило, исти је изјавио да ме познаје, а и одмах ме је препознао овде када смо преко видео линка то урадили, што је у препознавању одмах потврдио и да сам био ту сигурно би ме препознао. Наводим овог сведока посебно пошто је увидом у видео снимак који смо овде видели, који је доставила оштећена страна куће Неџада Берише и Агрона Берише удаљене су путем, а ширина је била три до четири метра, са прозора на коме је стајао Агрон Бериша је немогуће не видети све што се дешава у дворишту куће Неџада Берише. Што смо видео снимком који је достављен овом суду и утврдили, наводим да са места са којег је Агрон посматрао немогуће је не видети живог човека који се креће по дворишту у некаквој акцији обученог у цивилу, црном оделу,

који се разликује од осталих а који је био присутан. Због тога је Агронова изјава још једном потврђујем да ја нисам био на место догађаја. Наводим још и скицу коју је Шурета Бериша нацртала 07.марта 2006.године, где јасно показује где јој је муж убијен и путању њеног кретања, бежања према Занатском центру, из њеног исказа види се да све то по њеном исказу дешава се испод прозора Агрона Берише, што се видео снимком потврђује да је немогуће не видети да се ту нешто дешава, а посебно да се неко убије. Немамо среће и не можемо да урадимо реконструкцију догађаја да је то било урађено, значи то би било аутоматски свима јасно. Са снимком који је показан ја мислим да доста може да се, као да је урађена и реконструкција догађаја.

О догађају испред куће Берише Неџада изјаву је дала и преживела Вјолца Бериша, и то истражном судији за ратне злочине овог суда у Приштини, дана 25.новембра 2004.године, у њеној изјави иста тврди да ме познаје, иста није ни у једном моменту навела да сам био ја учесник овог догађаја или да ме је видела испред куће а камоли да сам ја убио Неџада Беришу или неког другог, иста је навела да је све време била са својом породицом, као и са Шуретом Беришом када су посматрали прилазак полиције према њиховој кући, излазак из куће и заједничко бежање према Занатском центру, иста је ту навела да је Шурети због стања у којем је када је видела полицију да приближава се била Седат јој дао лекове за смирење, иста је истим путем са Шуретом прешла двориште, видела полицију у дворишту куће, али ни у једном речју није поменула мене да ме је видела нити неког сличног мени. Напомињем да је Вјолца Бериша давала изјаву Хашким истражитељима одмах после бекства у Албанију 29. и 31.јула '99.године, где је описала догађај испред куће Неџада Берише где ни једном речју није поменула да сам био присутан на том месту, ту исту изјаву је поновила и код нашег истражног судије за ратне злочине у Приштини дана 25.новембра 2004.године.

Изјаву Хашким истражитељима је дао и Бардуљ Бериша, брат Агрона Берише, који исто је био поред другог прозора у кући Агрона Берише, значи са две стране куће се гледа двориште Неџадово, које је удаљено од куће три до пет метара и исти је изјавио да је видео шта се дешава у дворишту куће Неџада Берише и ни у једном тренутку мене није видео, нити ме спомиње

у својој изјави и ако се он и ја познајемо. И овај сведок потврђује да је немогуће бити на лицу места, учествовати у оваквом догађају и бити невидљив за све сведоке са свих страна. Наводим ове сведоке и питам поједине злонамерне људе да ли су и ови сведоци поткупљени, да ли лажу за мене, и ако су они најближи рођаци погинулог Неџада.

Што се тиче исказа Шурете Берише која је наводно видела неког Мишковића да јој је наводно убио мужа, детаљно ћу образложити њену изјаву. Шурета Бериша описује догађај, каже да је дана 26.марта '99.године око 12 часова видела групу полицајаца који се крећу према њеној кући, то посматра према њеном исказу скоро цела породица и у том тренутку иста наводи наводно да препознаје она и њени чланови породице по њиховим исказима само Зорана, док иако мене сви старији мушкарци познају нико ме не види, нити помиње моје име. После њиховог изласка из куће где су били склоњени почиње бежање у правцу занатског центра, Шурета се окреће, види наводно са трка, са 20 метара удаљености да како она каже извесни Мишковић којег је раније видела 2 до 3 пута у животу убио њеног мужа са два, три метка у пределу груди леђа, иако је иста већ била под терапијом коју јој је дао њен девер Седат, ја мислим, исти наводи да је тај Мишковић обучен у црну униформу како је у почетку изјављивала, да би на крају дошла до црне јакне и црног одела. Иста у даљем току догађаја наводи да испред пицерије где су се склонили после догађаја испред њихове куће дошла Лирија Бериша, жена Неџмедина, да је зове да дође да помогне Неџаду, њеном супругу, јер он није мртав, сад већ није мртав већ је само рањен и да зове да му помогне, што она одбија због страха за себе и своју децу. Изношењем овакве изјаве Шурета је мене из непознатих разлога оптужила за смрт свог супруга и ако то нисам урадио. Наводим да када је иста давала испред овог већа изјаву, када смо се суочавали, иста ме није препознала, испред ове говорнице смо једном били на 30 до 50 сантиметара и када сам јој поставио питање да ли ме познаје, она је рекла да не. У препознавању у просторији за препознавање је било 40 људи, само смо нас двојица имали бркове, од значи свих њих и ту двојицу, и ако је њој неко реко који је долазио овде у судницу Мишко је брка, она је рекла па неко од ових, или ја или други који је био са брковима. Значи њена тврдња да наводно познаје

Мишковића, по њој заснива се на томе да га је у животу видела пре овог догађаја два до три пута и то у пролазу где је она била колима у којима се кретала на локалном путу Сува Река село Мушотиште, испред хотела «Бос», значи није се заустављала него се кретала у нормалном путу како се возе кола, иста је изјавила да је само једном супруг у колима показао ово је Мишковић, питам сада овде у судници било кога, ко може некога да препозна ако га види у колима који се креће и то два до три пута у животу и то незаинтересовано за то лице, обичај Албанке баш да посматра Србе није на Косову, што је на моје питање овде кад сам је питао колико пута те је представљао твој муж, колико ме је пута мене показивао, она је рекла речима па ниси ми ти био интересантан, она је гледала значи људе странце који су били испред хотела, а онда га наводно видим да бежи због страха за свој живот и живот своје деце, на раздаљини од 20 метара и да буде сигурна ко је то тачно. Шурета која је и била на лицу места и Вјолца која је потврдила у каквом је стању била Шурета када је бежала у каквој узрујаности да је морала да прими и лекове, најбоље се може видети у каквом је она била стању. У изјави коју је дала Шурета види се да иста што се тиче мене не говори истину, јер је иста мене заменила са неком другом особом, иста је изјавила да јој је муж убијен метцима које су погодиле у пределу грудног коша, а обдукцијом коју су извршили међународно вештаци у Сувој Реци, на телу Неџада Берише како нам је овде на главном претресу изнео доктор Алимпијевић Ђорђе немогуће је са три хитаца у груди не буде ни једна кост оштећена, исто Шурета је лично обележила место догађаја где јој је муж убијен и то тачно испод прозора, где је стајао Агрон Бериша, а увидом у видео снимак куће Неџада Берише и Агрона Берише види се да је немогуће да се деси а да Агрон то не види. До сада нико пред овим судом и овим већем није потврдио ни један навод који је Шурета изнела у овој изјави, а који је мене оптужио. Сви сведоци и то сведок «А» који је био директни учесник у догађају, Агрон Бериша, Бардуљ Бериша, рођаци Неџада Берише који су овде гледали са удаљености са три до четири метра, Вјолца Бериша, преживела која је исто било у истом дворишту у истој кући, у истој пицерији, у истом камиону, када је превожена по њеном исказу.

Ђорђевић Новица резервни полицајац који је све то посматрао са звоника цркве, Вељковић Велибор који је посматрао

из станице милиције ко све иде на овај задатак, оптужени Јовановић Ненад, као и Петковић Мирослав који је био на лицу места и сви они описују догађај виђен из свог угла и места где су се налазили у том тренутку, али нико мене нигде не помиње, нити ме повезује са овим кривичним делом. Питам, да ли је могуће да оволико људи са свих страна кућа виде овај догађај а мене не виде.

Од 1999.године, поједине стране службе безбедности преко наведених Хашких истражитеља покушали су да ме лажно оптуже за нешто што нисам починио, покушавајући да саставе лажне изјаве које су сами стављали а поједини Албанци их само потписивали. То се најбоље може видети из сведочења сведока Албанца Маријана Краснићија, из Суве Реке који је сведочио у овом суду дана 07.фебруара 2008.године када је признао да је изјаву коју је дао у Албанији наводно Хашким истражитељима где мене помиње за учешће у овом злочину да иста није истинита и да он никада то није рекао за мене. То је више пута поновио на питање председавајуће овог већа, исти је потврдио да су Хашки истражитељи то сами написали за њихове потребе и да он нема никаквих сазнања о убиству породице Берише где сам ја наводно учествовао. Исти сада ради у полицији КПС у Сувој Реци, испред овог већа Марјан Краснићи је више пута поновио да за мене нема никаквих сазнања да сам ја учествовао у овим догађајима. Напомињем да изјаве које су узимане код Хашких истражитеља наводних а више су из разних организација покушаване су узимати лажне, узимане на енглеском језику, потписиване а нико није знао ни шта да потпише, зато ни сведоци Албанци нису смели да дођу да сведоче овде а ни преко видео линка који је више пута понуђиван, јел нису могли да понове поновне лажи и нису хтели ја мислим да лажу а да кажу истину онда би се знала истина шта се десило и ми би били слободни.

Што се тиче догађаја у пицерији у Занатском центру овде су сведочили велики број сведока, међу њима и 12 учесника који су потврдили да су утоварали лешеве убијених Албанаца, као и очевидци неких догађај и то Крстић Спиро, Трајковић Свето, Трајковић Богољуб, Петковић Недељко, Трајковић Новица, Недељковић Светозар, Трајковић Стефан, Трајковић Давор, Трајковић Трајко, Јовановић Сава, Нојић Јован, Казић Крунислав, као и заштићен сведок «А», сви они су изјавили да ја нисам био ни

у једном тренутку код пицерије као и да нисам учествовао у радњама овог злочина, што је и доказано а и тужилац је то мислим и у завршној речи схватио и не ставља ми на терет. И овде је тужилац покушао претходни, значи желим да се изјасним, не наведени тужиоц који је сад у судници, покушао да поткрепи своју оптужбу неистинитим изјавама када је покушао да сведока «А» натера да сведочи да сам ја дошао после догађај на лицу места да видим шта се дешава, и ову изјаву је овај сведок «А» демантовао овде испред овог већа, образложио да ме није видео тог дана уопште и да је тужиоц у разговору увек излагао мој изглед и моје облачење како сам се носио пре рата, а не тог критичног дана у више дневном испитивању заштићеног сведока «А» ни у једном тренутку исти ме није поменуо, нити довео у сумњу и своју тврдњу да ја нисам био тога дана на месту где је извршено ово кривично дело. Суочењем сведока «А» са Ђорђевић Новицом, Вељковић Велибором и осталим сведоцима ни у једном тренутку није дошло до сумње да сам ја учествовао у овом догађају, већ су сви једногласно потврдили да нисам нити учествовао у овом догађају, нити су ме видели у то време у Сувој Реци.

Поред ових сведока о догађају код пицерије сведочили су и сведоци из зграде Скупштине општине Сува Река, која се налази преко пута Занатског центра, пицерије и то Станисављевић Зоран начелник територијалне одбране, Анђелковић Станислав председник Извршног одбора Скупштине општине Сува Река, Недељковић Милован, Петковић Драгољуб, Крстић Мирко, Анђелковић Векослав, сви они су посведочили да ја тог дана нисам био на лицу места. И у овом процесу сведочило је још око 100 сведока који су били полицајци као и грађани и то и Срби и Албанци, нико од њих ни у једној речи мене није поменуо или давао повода да ме повеже са овим догађајем због којег већ три ипо године невин лежим у затвору. Кроз овај процес стално се тражио мотив мог учешћа у овом догађају и увек се помињао хотел «Бос» који је власништво мог брата, то смо и доказали документом приложеном овом суду.

Тужилаштво и адвокати оштећених упорно су наводили да је мисија ОЕБС-а била смештена у хотелу «Бос» и да је напуштањем хотела и преласком у кућу Беришанаца то био разлог за наводно моје незадовољство и некакву освету, на овај

начин тужилаштво је покушало да неистином докаже некакав мој мотив. Доказали смо и у доказном поступку валидном документацијом коју смо приложили овом суду и то да никада мисија ОЕБС није боравила у хотелу «Бос» већ америчка мисија под именом КЕЈДОМ, суду смо доставили оригинал уговор између фирме «Бос» и америчке мисије КЕЈДОМ, на тражење овог суда да се потврди наша тврдња званично из мисије ОЕБС-а достављен је овом суду допис Генералног секретара ОЕБС-а од 09.октобра 2007.године где тачно обавештава где је била смештена мисија ОЕБС 1999.године, где се види да у хотелу «Бос» ни у једном тренутку та мисија није била смештена, истом овом суду достављен је допис ОЕБС-а од 02.маја 2008.године где поново потврђују да није никада била смештена њихова мисија у хотелу «Бос». Истим дописом потврђују постојање америчке мисије под називом КЕЈДОМ у том времену за које ми од почетка тврдимо да је било у хотелу «Бос», што потврђујемо приложеним уговором који смо доставили овом суду. Из свега изнетог јасно се види да ја нити сам имао било какав разлог да дођем у сукоб са породицом Бериша а камоли да починим убиство човека с којим никад нисам био у сукобу на било који начин што потврђује и сама породица беришанаца. Желим да истакнем да конкретна моја сазнања о могућим извршиоцима овог кривичног дела датирају од 27.августа 2001.године, када сам сазнао о могућим извршиоцима, о свим сазнањима сам обавестио центар Ресора државне безбедности Крагујевац, у служебну белешку коју сам сачинио, ни у једном тренутку нисам размишљао да сакријем моја сазнања о наведеном случају јер сам рачунао да само истина може доказати невиност сваког човека па и моју. Желим још једном да истакнем да сам имао нешто да прикријем о свом учешћу зар би писао о томе, а наводио све податке до којих сам дошао и као и тада тако и сада тврдим да подаци које сам ја тада написао били су непроверени, и мени непознати. Због мог преласка на друго радно место из службе Јавне безбедности ја нисам наставио истраживање и утврђивање тачност ових података, истичем још једном, да како сам прошао после објављивања ових података 2001.године, најбоље је јуче образложио мој адвокат тако рећи на улицу а сада у затвору. Још једном желим да истакнем да у овом процесу испред овог већа сведочио је око 119 сведока, прочитано око 30 изјава, од којих сви осим једне изјаве Шурете

Берише сведоче да ја уопште нисам извршио злочин нити да сам био на лицу места где је извршен наведени злочин. Сви ови сведоци су предложени од стране тужиоца, и сви они говоре истину о мени, да нисам био на лицу места извршења овог кривичног дела. Да ли сам ја могао све њих да наговорим да лажу и ако их је тужиоц предложио. Сви они су сведоци тужилаштва и сви они су овде дали заклетву да говоре истину. Ако било ко лаже треба им се поднети кривичне пријаве јел овде треба само истина да се зна.

Посебно се осврћем на изјаву сведока који су били у непосредној близини места где је почињен злочин и то Агрон Бериша, Бардуљ Бериша, Вјлоце Берише, заштићеног сведока «А», Ђорђевић Новице и на групу сведока који су били испред пицерије и који су у свим својим изјавама једногласно изјавили да ме никада нису видели на место овог злочина нити тог дана уопште. Сви ови сведоци које сам сада прочитао су крунски сведоци тужилаштва и тужилаштво ја мислим да им верује, ако им верује за све што се дешава ја мислим треба да им верује и за мене.

И на крају осврнућу се и на допуну изјаве коју је дао Чукарић Слађан и у којој лажима покушава да ми се освети зато што сам 2001.године написао службену белешку у којој откривам њега као извршиоца овог масакра. Исти је лажима које је изнео 02.марта 2009.године покушао да измисли причу о мом учешћу у овом догађају. И сада тврдим да је све то што је изнео лаж и да се његов исказ не поклапа ни са једном једином изјавом која је овде изнета и који су овде сведочили. То најбоље потврђује и окривљени Мирослав Петковић који је признао да је био на лицу места и то стално са Тановићем и да је све време са њим био и Чукарић Слађан који је учествовао у овом догађају и да исти није био у возилу, како он каже, већ са пушком у акцији а да ме не све то време није видео нигде. Окривљени Мирослав Петковић је све то потврдио истог дана на суочењу са Чукарићем речима да он неће невиног човека да оптужи јер ме тог дана није видео. све ово су потврдили и сведоци Ђорђевић Новица, сведок «А», Вељковић Велибор, Агрон Бериша, Бардуљ Бериша, сви сведоци који су се налазили испред пицерије њих 12 као и осталих 150 и ако сви они оптужују Чукарића за убиства која је починио, исти покушава да лажним исказом нападне мене и обори њихове тврдње о његовом

учешћу у овим убиствима, лажима о некаквој поткупљивости, возачким дозволама и разним другим лажима. Више се нећу осврћати на лажима и исказ Чукарића који нема ни једну једину потпору, у ничијој изјави како сведока тако и оптужених само још једном ћу рећи да исти покушава лажима да себе одбрани и да за мене, зато што сам га 2001.године пријавио, освети. Чукарић све то ради под плаштом лажног страха за наводну безбедност за своју породицу, и налажењем наводног разлога зашто сада мења изјаву. Жалосно је и једино што је и цењени адвокат који га заступа пао под његов утицај и покушао да нападне и компромитује сведоке очевидце који су само изнели истину о стварном извршењу овог убиства.

Ја молим ово веће, исти је покушавао да ово веће на крају поступка када су одбијени сви предлози за сведочење сведока оптуженог Чукарића доведе у заблуду изношењем неких података који су непроверни и небитни за овај случај, а све у циљу компромитације сведока који говоре истину, а и мене. Жалосно је што је адвокат који је заступао Чукарића није био од почетка овог суђења и да види све те сведоке и да их испита па онда да каже да ли неко лаже или говори, да ли је неко поткупљен или није поткупљен, или да ли човек говори из свог срца. Ја молим ово веће да уложи још мало напора да сагледа ове чињенице на исти начин на који сам ја изнео исте, јер су оне једине реалне и указују на чињеницу најбитнију за мене и истину да ја нисам починио никакав злочин, да нисам крив и да сам невин провео у затвору 40 месеци. За ово време док сам у затвору моја породица је доведена на ивицу егзистенције, да иста мора сада да се издржава од социјалне помоћи. Још једном желим да питам да ли је нормалан човек са 35 година стажа у полицији, са ни једним прекршајним делом и кршењем правила службе у свом радном веку може да убије човека и да учествује у оваквом стравичном злочину без икаквог повода, без икаквог разлога и циља. Још једном истичем да сам ја био у то време припадник Државне безбедности и да нисам имао никакав контакт са службом Јавне безбедности, тако да нисам могао учествовати у било каквој акцији са њима, што је потврђено и сведочењем пред овим већем високох официра службе Државне безбедности као и Јавне безбедности. И у тим исказима потврђено је да ја нисам имао надлежност да контролишем рад полиције на терену, као ни да

знам циљ и постигнуте резултате и њихових акција. На крају молим ово веће да када размотри све ове доказе које сам изнео донесе правосудну једино могућу ослобађајућу, и да ми укине притвор. Захваљујем се на времену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Опт. Нишавић Милорад, у завршној речи придружује се речи свога браниоца и предлаже да се донесе ослобађајућа пресуда и укине притвор.

Опт. ПЕТКОВИЋ МИРОСЛАВ

ОПТ.МИРОСЛАВ ПЕТКОВИЋ:

Поштовање, госпођо председавајућа, часни суде, у потпуности сам сагласан са завршним речима мога браниоца господина Горана Фолића, али бих сад дао моју завршну реч.

На самом почетку желим да кажем следеће, нисам крив, нисам починио ратни злочин и никога нисам убио. Верујем да се све ово могло непобитно утврдити и сведочењем великог броја сведока који су пред овим судским већем сведочили, али бих овом приликом навео пар сведока који су по мени најрелевантнији и који су били непосредни очевидци свих тих догађаја. На првом месту бих споменуо сведочење заштићеног сведока «А», затим сведочење госпође Шурете Бериша, такође и сведочење доктора Агрона Берише, као и сведочење Вељковић Велибора, Ђорђевић Новице и сведока «Б». Заштићени сведок «А» је у својој изјави пред овим судским већем рекао да смо тог критичног дана били заједно и код кућа породице Бериша и код аутобуске станице а такође и у Занатском центру, што сам и ја потврдио у мојој изјави овом судском већу, и да он сведок «А» није у ни једном моменту видео да ја Мики Петковић пуцам у било кога, напротив на моје директно питање сведоку «А» да ли је у било ком тренутку видео да ја пуцам у некога, и да сам тада или ранио или убио некога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Петковићу, мало лакше због превода, молим вас.

ОПТ.МИРОСЛАВ ПЕТКОВИЋ: У реду.

Да сам ранио и или убио некога, заштићени сведок «А» је рекао да је као непосредни очевидац свих тих дешавања сигуран да није видео ни једном да ја пуцам у било кога, и ако се на овом суђењу више пута покушало да се дискредитује и омаловажи сведочење сведока «А» због наводног његовог пијанства у одређеним моментима, сигуран сам да је његово сведочење истинито, тачно, објективно и релевантно у датом моменту. Госпођа Шурета Бериша је у својој изјави пред овим већем рекла да ме је тог 26.марта '99.године видела код куће беришанаца што сам ја такође потврдио пред овим већем приликом суочења овде ме је препознала, али је такође и рекла да ни код кућа беришанаца а такође ни у Занатском центру ни једном није видела да ја пуцам у било кога, али да је сигурна да ја знам ко је то све урадио, али да не желим да кажем. Даље, сведок доктор Агрон Бериша је у свом сведочењу пред овим већем рекао да је тог 26.марта био у својој кући да је поменуте догађаје гледао са удаљености од 7 до 8 метара, са прозора своје куће, и да је све јако добро видео, такође је рекао да је мене Мики Петковића видео са још двојицом, тројицом полицајаца како смо учествовали у паљењу једне куће, што ја такође нисам негирао у својој изјави, али је такође доктор Агрон Бериша рекао да ни у једном тренутку није видео да ја пуцам у било кога, напротив рекао је да је видео њему непознате полицајце специјалце који су по њему били из Србије, и да је добро видео да они пуцају у људе а не локална полиција. Из изјава заштићеног сведока «А», госпође Шурете Бериша и доктора Агрона Берише са сигурношћу се може тврдити и утврдити да ја оптужени Мики Петковић нисам пуцао у никога, и да нисам крив за поменути догађај, једина моја кривица је што сам тог дана био на погрешном месту у погрешно време, али не мојом жељом него сплетом догађаја.

Што се тиче изјаве Велибора Вељковића, могу рећи да је његова изјава пред овим већем неистинита, лажна и конфузна. Сведок Вељковић је више пута мењао свој исказ, чак је и рекао да је он са сведоком «А» скупљао тела убијених, што је и сведок «А» то демантовао приликом суочења, јер је сведок «А» цело време био у непосредној мојој близини, а не са Вељковићем. Сведок Вељковић је такође рекао да ме је видео са аутоматском пушком у рукама заједно са Чукарићем, Тановићем и другим припадницима

полиције, да је чуо пуцњаву а да није видео да ја директно пуцам у некога, приликом суочења на моје питање Вељковићу да ли је он непосредно својим очима видео, пошто је био на пет метара удаљен од мене, да ја пуцам у цивиле, изјавио је да није видео да ја пуцам у било кога, али да сам имао оружје у рукама, што је и нормално по мени у ратним условима који су тада владали.

У својој изјави Ђорђевић Новица је рекао да је видео Тановића, Чукарића, Мики Петковића и тројицу непознатих који су били у кожним јакнама и да смо ми пуцали у људе који су били на улици али да није видео да је било ко од тих цивила погинуо или био рањен. На моје питање Ђорђевић Новици приликом суочења да ли је непосредно својим очима видео да ја пуцам и убијам било кога од тих људи, он је рекао да није видео да сам ја било кога убио, али да сам био у тој групи која је пуцала, што је нетачно и неистинито, јер се то није догодило, а да се то догодило то би морао да види заштићени сведок «А» који је ту био на лице места.

Што се тиче изјаве сведока «Б» да је он видео да сам заједно са још једним полицајцем ушао у локал и да је он тад чуо два, три појединачна пуцња, верујем да је та изјава неистинита и такође лажна, јер је нико од других сведока није потврдио. Даље, на моје питање сведоку «Б» да ли је он својим очима видео да ја у некога пуцам или убијам, сведок «Б» је рекао да није видео ни једном да сам пуцао или убио неког, али да је чуо пуцње у локалу. У време тих догађаја сведок «Б» је био малолетан, ту је било пуно полицајаца, међу њима и Мики Ђорђевић и верујем да је дошло до замене личности, такође све је то пореметило тачност његовог расуђивања и да је зато рекао то што је рекао а да је на судском већу да то све правилно оцени.

На крају ових мојих завршних речи желим рећи следеће, да дубоко жалим за свима који су невинно страдали на Косову и Метохији а поготово у Сувој Реци у којој сам се родио, завршио школу, радио, оженио и створио породицу, у којој сам лепо и срећно живео са мојом породицом. Такође желео бих да се извиним мојој породици за све муке, патње и тешкоће које преживљавају од дана када сам ухапшен јер сам својом непажњом и туђом кривицом увучен у немиле догађаје, а уједно и да се захвалим породици што су у овим тешким моментима остали уз мене и што верују у моју невиност. Надам се да ће

истина и правда да победи и да ћу убрзо бити са мојом породицом. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Оптужени Петковић Мирослав сагласан је са завршном речи свога браниоца.

Опт. ПЕТКОВИЋ ЗОРАН

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ:

Добар дан. Госпођо председавајућа, поштовано веће, часни суде, у потпуности се слажем са завршним речима мога браниоца господина Милана Бирмана али бих хтео да додам и следеће.

Саучествујем у изјави и изјављујем искрено жаљење за настрадалима у Сувој Реци, како у Сувој Реци тако и на целом Косову и Метохији. Рећи ћу још нешто, часни суде нисам крив за ни једну тачку оптужнице јер 26.марта ја нисам био у Сувој Реци већ сам био са начелником Министарства одбране у Призрену у истом министарству код начелника Луке Николића. Рођен на Косову и Метохији, одрастао са шиптарима, међу њима имао другове, пријатеље и дан данас, долазили су у моју кућу и били добродошли, и ја сада оптужен за ратни злочин који нисам починио. Не знам зашто, не знам одакле све то.

И још једном напомињем да 26.марта '99., нисам био у Сувој Реци, те нисам починио никаква злодела, а нити сам возио икакве камионе, шта ми се у задњем проширењу ставља. Поштована председавајућа, поштовано веће, часни суде, ако ваша одлука буде правична на основу стварног доказа имаћете све моје поштовање, ако ваша одлука мора да буде другачија имаћете моје разумевање, без обзира што сам лежећи у овом затвору разболео се, имао тешке инфракте, а предстоји ми и тежа операција. С обзиром да тужилаштво не поседује никакве релевантне доказе да сам ишта учинио у рату противзаконито, једина права и исправна пресуда била би моје ослобађање. Најлепше хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Опт. Петковић Зоран придружује се завршној речи свога браниоца и предлаже ослобађајућу пресуду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче хоћете се изјаснити везано за ове предлоге за укидање притвора?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Предлажем да се притвор према свима продужи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Да ли жели још ко шта да изјави? Нико ништа.

Председник већа

О Б Ј А В Љ У Ј Е

Да је главни претрес ЗАВРШЕН.

Пресуда ће бити изречена:

23.априла 2009. године у 13,00 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ће бити судница број 1 или судница број 2 у овом моменту не могу да вам саопштим, али тог дана када будете дошли биће вам саопштено.

Хвала.

Записничар

Председник већа-судија